SEVER NORAN

FORMULA MAGICĂ

9

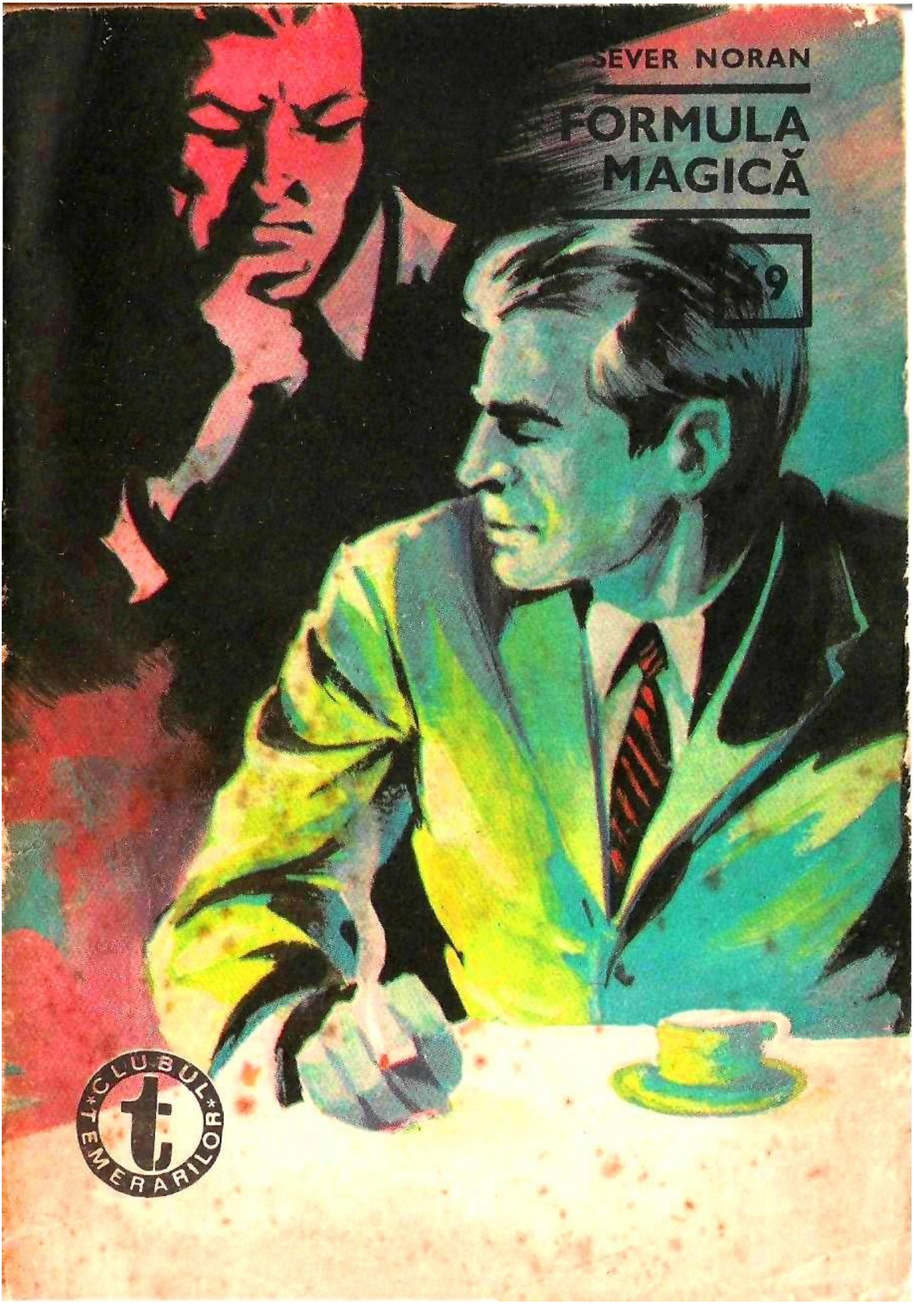

CLUBUL TEMERARILOR

SEVER NORAN

FORMULA MAGICĂ - II

69

Colectia

CLUBUL TEMERARILOR

1970
Bucureşti
EDITURA «ION CREANGĂ»

Coperta: DUMITRU IONESCU
Redactor: I. URECHE
Tehnoredactor: D. VERDEŞ

CAPITOLUL V

În care se vede că nu totdeauna e bine să primeşti gumă de mestecat de la necunoscuţi

Trenul intră în Gara Centrală a capitalei Suediei după ce străbate cîteva mici tunele. De fiecare dată cînd iese la lumină, peisajul e altul, ca şi cînd ai privi printr-un caleidoscop.

Stockholmul îşi merită, pe drept cuvînt, denumirea de „Veneţia Nordului”. Oraş clădit pe stîncă, aşa cum arată, şi numele, el este brăzdat de apele strîmtorii Norrström, care leagă Baltica de lacul Mälaren. Multiplele canale şi „buzunare” acvatice trădează faptul că oraşul a fost clădit pe o mulţime de insuliţe stîncoase, legate prin tot felul de poduri care nu au însă denumiri romantice ca cele din adevărata Veneţie. Pe canale nu se văd nici gondole. În locul lor, nenumărate bărci cu motor săgetează apele limpezi, de un albastru intens.

Instalat într-o asemenea ambarcaţie, treci pe sub podul care leagă insula pe care este construit Riksdagul de aceea pe care se află Palatul Regal, prin faţa Primăriei oraşului — după ce ai trecut pe sub podul Slussen — apoi pe sub alte şi alte poduri, peste şi pe sub care circulă trenuri, maşini şi metroul. Pornind spre nord-est din portul aflat lîngă Palatul Regal, zăreşti nu după mult timp portul comercial, iar vizavi de el, un muzeu etnografic despre care profesorul Pop îmi spusese că este un fel de „muzeu al satului”, ca acela din Bucureşti. În continuare, vaporul te scoate la Baltica, de unde, după aproape o noapte de călătorie, ajungi la Helsinki.

Panorama Stockholmului poate fi admirată din mai multe puncte dominante — de fapt vîrfurile diferitelor insule pe care e construit oraşul. Străinii preferă însă să o vadă de pe un eşafodaj înălţat lîngă podul Slussen, eşafodaj ce adăposteşte restaurantul Gondola. Noaptea, pe lateralele restaurantului, ce seamănă cu o nacelă suspendată între apele canalelor şi cer, se aprind nişte făclii uriaşe, astfel că, privind de jos, ai impresia că vezi o corabie vikingiană în sărbătoare, despicînd valurile nopţii. De aici, de la Gondola, se pot vedea bine Palatul Regal, Casa Nobililor — Ridderhuset — Primăria, Fundaţia Nobel, Nordiska Museet şi Gara Centrală.

Mă aflam tocmai pe acest eşafodaj, privind un tren ce gonea pe podul Slussen, cînd, deodată, s-a apropiat un tânăr.

— Domnul Nicolau? a întrebat el, în engleză.

— Da.

— O scrisoare pentru dumneavoastră! a spus el şi mi-a întins un plic, apoi a alergat spre liftul care tocmai cobora.

Am întors plicul pe o parte şi pe alta, apoi l-am deschis. Dinăuntru am scos o bucăţică de hîrtie, pe care scria următoarele:

„În interesul dumneavoastră, sunteţi invitat să veniţi singur în faţa hotelului Kfum, azi la ora 21. Vă voi transmite ceva din partea unei doamne care v-a părăsit pe neaşteptate la Malmö.”

„Veşti din partea Ginei?! aproape că am exclamat eu. Ce să fac? Să mă duc, sau nu?”

Deşi aveam serioase bănuieli în privinţa inginerului Popovici, pe care-l regăsisem la Stockholm, la hotelul unde aveam rezervate camerele, i-am cerut totuşi sfatul, potrivit indicaţiilor date de profesorul Pop.

— Nu te duce! Să nu fie iar vreo cursă! Cine ştie în ce încurcătură te bagi! mi-a spus acesta.

I-am ascultat sfatul şi nu m-am dus. Pe la ora zece seara am ieşit să fac o plimbare prin faţa hotelului. Inginerul Popovici plecase în oraş la ora şapte şi nu se înapoiase, aşa că, făcînd cîţiva paşi încoace şi încolo, nu pierdeam din ochi intrarea în hotel, pentru a-l vedea pe inginer sosind. Deodată, în dreptul meu, lîngă bordura trotuarului, s-a oprit un taxi din care a coborît un poliţist. Acesta s-a îndreptat spre mine.

— Domnul Nicolau? a întrebat el.

— Da!

— Domnule, prietenul dumneavoastră, inginerul Popovici, a suferit acum o oră un accident de circulaţie. A fost lovit de un automobil. Se află la un spital. Am venit trimis de dînsul, care mi-a dat semnalmentele dumneavoastră. Vă roagă să veniţi la spital. Taxiul vă aşteaptă. Vă voi însoţi.

Am urcat în grabă şi maşina a pornit.

— E grav? am întrebat eu într-un tîrziu, recăpătîndu-mi graiul.

— Aţi spus ceva? A! Nu! Nu e grav, mi-a răspuns poliţistul, şi a făcut semn şoferului să mărească viteza.

Am privit spre vecinul meu. Era solid, cu părul blond-roşcat, cu faţa uşor ciupită de vărsat. Mesteca chewing-gum.

— Doriţi? m-a întrebat el, oferindu-mi o pastilă. Gumă de mestecat. Calmează nervii.

Am luat pastila oferită cu un gest mecanic şi am vîrît-o în gură. Imediat am simţit un gust aromat, plăcut. Şi, deodată, în jurul meu s-a făcut întuneric...

Cînd mi-am revenit, mi-am dat seama că sînt într-o încăpere cu obloane trase. Am încordat auzul. De afară răzbăteau zgomote de valuri, care se spărgeau molcom de prundiş. Asta m-a făcut să ghicesc că mă aflu aproape de malul vreunui canal dintre numeroasele canale care brăzdează Stockholmul. (Nu peste mult timp aveam să-mi dau seama că supoziţia mea era falsă.)

Am încercat să mă ridic, dar mîinile şi picioarele îmi erau legate. Curînd am auzit paşi. În încăperea în care mă aflam a intrat cineva. Omul a îndreptat spre mine fascicolul luminos al unei lanterne. Văzînd că mă trezisem din somnul artificial în care fusesem cufundat, a dispărut.

Peste cîteva minute, în cameră au intrat trei indivizi. Toţi trei purtau măşti. Pe doi dintre ei mi s-a părut că-i recunosc: erau „poliţistul” şi şoferul taxiului în care fusesem răpit. Al treilea era mic de statură, cu părul alb — cred că purta perucă — şi părea foarte agitat, făcînd diferite mişcări, oarecum dezordonate. Nu mi-a fost greu să ghicesc că acesta era „şeful” şi că individul se droga.

— Trebuie să-mi cer scuze, a început el, într-o englezească relativă, că am fost nevoiţi să vă tratăm astfel, domnule Nicolau. Dezlegaţi-l pe domnul inginer! a poruncit el însoţitorilor săi.

Vocea mi se părea oarecum cunoscută! „De unde? Unde am mai auzit-o?” m-am întrebat eu, în timp ce eram dezlegat.

— Şi acum să facem cunoştinţa! Mă numesc Mattson. Cîndva am avut o mare uzină de maşini electronice în sudul Irlandei. Dar concurenţa... Înţelegeţi, nu-i aşa? Acum...

Am tăcut, hotărît să nu răspund.

— Ştiu la ce vă gîndiţi, a continuat el. Că am procedat ca un gangster, răpindu-vă din plin centrul Stockholmului. Dar trebuie să înţelegeţi... Am fost nevoit, deoarece n-aţi vrut să daţi curs invitaţiei mele de a veni în faţa hotelului Kfum. Nu vă interesează domnişoara Gina?

— Unde mă aflu?

— O! În sfîrşit, v-am auzit glasul, domnule Nicolau! Unde vă aflaţi? Nu departe de Stockholm. Pe una din sutele de insule care populează fiordul Norrström. Izolaţi. Departe de orice ureche indiscretă. Înţelegeţi? O evadare e imposibilă...

Bătrînul a tăcut cîteva clipe. Apoi a reluat:

— Sper să ne înţelegem, domnule Nicolau, sînt în pragul falimentului. Şi numai dumneavoastră mă puteţi salva.

„Omul acesta e nebun! Nebun de-a binelea! Cum să-l salvez eu? E nebun de legat! Are mişcări dezordonate... E drogat. Ochii îi strălucesc ciudat...”

— Da! Dumneavoastră mă puteţi salva! Invenţia dumneavoastră mă poate salva de la faliment. Aplicînd-o în uzina mea, care produce aparatură electronică... m-ar pune pe picioare şi mi-ar da posibilitatea să zdrobesc concurenţa. Să-i înghit pe domnii Buttler, Maryclook, Farlymard şi ceilalţi. În cîteva luni capitalul meu ar creşte la cîteva milioane de lire sterline. Să zicem... la opt. Din aceste opt, două v-ar aparţine. V-ar aparţine, domnule Nicolau. Două milioane de lire sterline! Gîndiţi-vă!

Bătrînul se ridicase în picioare. Vorbea repede, sacadat, agitîndu-şi braţele. Deodată s-a oprit din mersul său agitat prin cameră.

— Ei bine! Aştept răspunsul dumneavoastră. O, nu vă grăbiţi să-mi refuzaţi propunerea! Cunosc genul de oameni căruia îi aparţineţi. Sînteţi gata să vă repeziţi cu capul înainte, de dragul unei prejudecăţi care se cheamă patriotism. Noţiune desuetă, inventată de revoluţia franceză la 1789. Azi, domnule Nicolau, contează doar banul. Două milioane de lire! Gîndiţi-vă ce imense posibilităţi de cercetare aţi avea... ca om de ştiinţă!

Bătrînul s-a oprit să-şi tragă sufletul. Apoi a continuat mai înfierbîntat parcă:

— Nu vă grăbiţi să luaţi o hotărîre! Ţineţi minte, un savant nu aparţine numai poporului său, ci omenirii! Teller, Wigner, Franck, Szilard, Einstein, Fermi şi alţii nu aparţin unei anume naţiuni. Oamenii care au inventat bomba atomică... savanţi... Poate că sînt americani, de vreme ce au lucrat la Princeton. Poate că sînt italieni, germani, francezi... Dar omenirea nu-i cunoaşte astfel... Domnule Nicolau, trebuie să vedeţi lucrurile şi din alt unghi! Pesemne că nu cunoaşteţi virulenţa presei

burgheze. Cred că nu aţi uitat că aţi fost implicat într-o afacere dubioasă, că aţi încercat să faceţi trafic de stupefiante şi doar bunăvoinţa poliţiei suedeze v-a scăpat de un scandal...

— Un scandal pus la cale de dumneavoastră pentru a mă avea la mînă! Dumneavoastră şi oamenii dumneavoastră aţi ticluit scrisoarea aceea compromiţătoare! Probabil că dumneavoastră sau unul dintre ei aţi fost în România, aţi închiriat o căsuţă poştală, mi-aţi scris nişte scrisori copiate din „Suferinţele tânărului Werther” pentru a obţine o mostră a scrisului meu... Da, dumneavoastră sau oamenii dumneavoastră mi-au furat actele, apoi, pe vapor, servieta şi apoi au încercat să mă asasineze...

— Asta... nu! Asta nu, domnule Nicolau! a intervenit, zîmbind, bătrînul. Asta nu! Nici o clipă nu ne-am gîndit la aşa ceva!

— Voi arăta ziarelor că am fost victima unui complot, că...

— Cine v-ar crede, domnule Nicolau? Unde vă sînt martorii? Nu-i aveţi! În schimb, noi avem procesele verbale de la Trelleborg, cercetările comisarului Allembronn... analiza conţinutului statuetei... Ce contează restul? Noi putem proba ceva. Dumneavoastră nu puteţi proba nimic. O campanie de presă desfăşurată acum, în preajma Congresului, v-ar închide porţile sălii de şedinţe.

Bătrînul vorbea cu fălcile încleştate:

— Asta, fără a mai pune la socoteală ce se va întîmpla în România, la întoarcerea dumneavoastră acasă! Toată lumea ar afla că, în drum spre Stockholm, v-aţi îndrăgostit de o italiancă — i-am aflat numele: Gina Vicenni — care, în schimbul unei nopţi de dragoste, v-a rugat să faceţi trafic de haşiş, de marijuana... să introduceţi stupefiante în Suedia...

— Minciună!

— Cum puteţi dovedi? Aşadar, alegeţi: dezonoarea, sau două milioane de lire sterline şi posibilitatea de a vă continua cercetările ştiinţifice?

Am închis ochii. O clipă mai tîrziu am avut imaginea a sute şi sute de ziare ieşind de sub uriaşe rotative şi invadînd Stockholmul, Suedia, apoi călătorind mai departe... Cum aş fi putut explica profesorului Pop şi Andei că totul era o minciună? „Există totuşi o scăpare! Să trec pe la Helsinki şi s-o rog pe Gina să facă o declaraţie presei! Da! Dar pînă atunci? Pînă atunci?

Aşa cum spune bătrînul, uşile sălii Congresului mi se vor închide. Dacă, bineînţeles, aş scăpa de pe insula asta! Şi apoi eu nu voi avea banii necesari pentru a plăti presa şi a face o contrapropagandă! În ochii colegilor mei de Institut voi fi un om de nimic... Există, totuşi, încă o scăpare! Inginerul Popovici! El ştie cum s-au derulat evenimentele şi ar putea depune mărturie! Dar dacă Popovici e în legătură cu aceşti oameni? Nu! Nu există nici o scăpare pentru mine!”

— Unde e inginerul Popovici? am întrebat eu.

— Sperăm că astă-seară domnul Popovici să fie şi el adus aici. Scenă identică: taxi, bomboană de calmare a nervilor. Bineînţeles că poliţistul va duce vestea că — de data asta — dumneavoastră aţi fost accidentat şi că vă aflaţi la un spital...

„Deci Popovici nu e în legătură cu ei! Să fi lucrat singur? Să fi încercat singur să afle secretul formulei cristalului?”

— Domnule Nicolau, a spus deodată bătrînul, cred că ne vom înţelege. Azi e sîmbătă. Luni începe Congresul.

— Trebuie să particip la Congres! am izbucnit eu.

Bătrînul s-a răsturnat pe spate în fotoliul în care se afla.

— Veţi merge la Congres şi veţi prezenta invenţia, declarînd că vă aparţine în exclusivitate!

— Dar nu-i adevărat!

— Aşadar, veţi susţine că vă aparţine în totalitate. Veţi fi brevetat. Iar după Congres vom merge împreună în Irlanda. Îmi veţi vinde patentul contra treizeci la sută din beneficii.

— Cum veţi avea garanţia că — odată scăpat de aici — eu îmi voi ţine cuvîntul?

— Îmi veţi da o declaraţie în care recunoaşteţi că aţi acceptat, la cererea domnişoarei Vicenni, să introduceţi haşiş în Suedia... Veţi face totodată o declaraţie în faţa notariatului că îmi vindeţi patentul.

— Dar nu am acest drept! Invenţia aparţine profesorului Pop.

— Ştim! Dar dumneavoastră o veţi prezenta la Congres şi veţi declara că vă aparţine... Veţi obţine brevetul şi...

Am văzut negru în faţa ochilor. Mi-i închipuiam pe cei de acasă — colegii, profesorul, Anda — aflînd toate acestea din ziare. „Să fur invenţia profesoralui! Nu! Asta nu se poate. Mai bine oprobriul tuturor pentru o presupusă contrabandă de stupefiante!”

Luînd această hotărîre, am refuzat clar şi răspicat propunerea bătrînului. Acesta a chicotit ca un copil şi şi-a frecat palmele:

— Ei bine, domnule Nicolau, în acest caz voi juca ultima carte, care este sută la sută câştigătoare. Cunosc un drog care înmoaie lent voinţa. Un hipnotic mai puţin cunoscut. Supus tratamentului cu acest hipnotic, veţi vorbi. Îmi veţi destăinui formula magică a cristalului de laser. Voi cîştiga, astfel, pe gratis încă... două milioane de lire: partea din beneficii pe oare v-am oferit-o.

Spunînd acestea, bătrînul s-a ridicat din fotoliu.

— Azi după-amiază voi reveni. În caz de refuz, vom începe tratamentul!

Bătrînul a făcut un semn şi ajutoarele sale mi-au legat mîinile, apoi au ieşit, stingînd luminile. Acum camera era din nou cufundată în întuneric...

Rămas singur, am recapitulat toată discuţia avută. „Dar oare de ce n-a spus nimic despre laserele furate din servieta mea?” m-am întrebat eu la un moment dat. În cele din urmă — probabil încă sub influenţa „bomboanei” servită de „poliţist” — am aţipit.

CAPITOLUL VI

În care, graţie unei necunoscute, aflu cum se poate dormi într-un muzeu

M-am trezit în clipa în care cel care-mi adusese de mîncare tocmai dispărea pe uşă, trăgînd zăvorul. Chiar dacă mi-ar fi fost foame, tot nu m-aş fi atins de mîncare, de teamă că aş fi putut fi drogat şi pe această cale.

Înainte de a se întuneca, bătrînul m-a vizitat din nou. Văzînd că nu mi-am schimbat hotărîrea, a rîs sarcastic şi a făcut semn celor două ajutoare ale sale.

— Regret, domnule Nicolau, dar trebuie să vă aplic tratamentul promis pentru... modelarea voinţei! Posed un drog care ucide lent orice împotrivire, deschizînd gurile încleştate...

— O clipă! am strigat eu, zbătîndu-mă să scap din mîinile bandiţilor. Unde sînt laserele luate din servieta mea?

Un hohot de rîs batjocoritor a urmat acestei întrebări.

— O glumă mai proastă nu puteaţi să ne faceţi, domnule Nicolau! Şi, pare-se, vreţi s-o continuaţi. Ha-ha! Acum, însă, nu mai are nici o importanţă existenţa sau inexistenta acelor piese. Vă avem pe dumneavoastră şi asta ne ajunge.

— Trebuie să înţeleg că laserele au explodat în cutia lor, cînd aţi vrut s-o deschideţi? am întrebat eu.

— Explodat? Asta e puţin zis! Volatilizat! Vo-la-ti-li-zat! a silabisit bătrînul. Deodată însă chipul lui s-a întunecat: Ascultă, domnule Nicolau, cred că ţi-ai bătut destul joc de noi. Ai ţinut servieta aia ca pe moaştele Sfîntului Anton, iar înăuntru aveai doar nişte bare de plumb într-o cutiuţă! Ce ai urmărit? Să ne derutezi? Ei bine, ai reuşit! Noi am fost cu ochii pe servieta dumitale, dar, între timp, laserele erau trimise pe alte căi la Stockholm! Sau, cumva, de acasă ţi s-au pus nişte bare de plumb fără să ştii?

Asta era exclus! Doar eu, eu cu mîinile mele, luasem laserele din casa de fier şi le vîrîsem în cutiuţă, apoi în servietă. Dacă bandiţii nu le găsiseră acolo şi deci nu-mi furaseră laserele, atunci unde se aflau ele? Cine înlocuise cutia făcută de prietenul meu, Nelu Munteanu, cu alta? Cine înlocuise laserele cu nişte bare mici de plumb? „Să existe, oare, o a doua bandă?”

Pluteam într-un desăvîrşit mister. Aveam, în acele clipe, doar o singură satisfacţie: că laserele nu se aflau în mîna banditilor care mă şantajau.

Bătrînul a făcut semn celor doi oameni, apoi a bătut din palme şi lumina s-a stins. În încăpere a intrat o femeie. Nu-i vedeam chipul. Unul dintre bandiţi îi lumina calea cu lanterna. Femeia s-a apropiat. Era îmbrăcată în alb, ca o infirmieră. În mînă avea o seringă. Cei doi bandiţi m-au imobilizat, apoi mi-au dezvelit braţul stîng, pentru a mi se face o injecţie în venă. Peste cîteva clipe, mi-am pierdut cunoştinţa.

M-am trezit tîrziu, către miezul nopţii. Curios mi s-a părut faptul că simţeam pe frunte o mîngîiere uşoară, ca o boare de vînt. Cîteva clipe am rămas nemişcat, pentru a-mi da seama ce se petrece în jur.

Da! Lîngă mine se afla o femeie, care-şi trecea mîna încet, mîngîietor, peste fruntea şi obrajii mei, dorind parcă să mă trezească încet, cu grijă, din somnul letargic în care fusesem adîncit. Am vrut să ridic un braţ, pentru a o prinde de mînă. Dar mi-am dat seama că din nou fusesem legat. Atunci m-am ridicat în picioare. Întunericul mă împiedica să văd chipul femeii, dar bănuiam că este infirmiera. Probabil venise să-mi facă injecţia următoare.

— Vino! a şoptit ea deodată.

Ca hipnotizat, am urmat-o, bîjbîind prin întuneric. Şi, deodată, i-am simţit mîna fierbinte, prinzîndu-mi braţul. Tiptil, am ieşit din încăpere şi, după cîţiva paşi, respiram aerul răcoros al nopţii nordice. Undeva, în negură, se zărea o puzderie de lumini: „Stockholmul”, mi-am zis eu.

Femeia mă ţinea în continuare de braţ, conducîndu-mă printre tufişurile de pe insulă. Din cînd în cînd făceam cîte o mişcare anume pentru a-i putea vedea faţa. Dar femeia era mascată. Insula pe care ne aflam părea complet acoperită de vegetaţie, iar casa din care ieşisem era mai degrabă o cabană.

După cîteva minute de mers, am ajuns la ţărm. Apa fiordului clipocea molcom. Într-o mică scobitură a malului am văzut lucind ceva metalic: era o barcă cu motor; lîngă ea — alta, pe care era scris Stockholm şi cifra 324 — probabil numărul de înregistrare. Numărul l-am reţinut cu uşurinţă. Era acelaşi cu interiorul telefonului meu de la Institut, din Bucureşti. Femeia mi-a făcut semn să urc în barcă, apoi s-a urcat şi ea. Ne-am

desprins de ţărm într-o linişte desăvîrşită; necunoscuta vîslea, ferindu-se să facă cel mai mic zgomot. Abia după vreo jumătate de kilometru a pornit motorul şi cu mare viteză, ne-am îndreptat spre puzderia de lumini care, bănuiam, făceau parte din Stockholm.

— Unde mă duceţi? am întrebat eu. Ce vreţi de la mine? Cine sînteţi?

Femeia tăcea. „Dacă femeia face parte din... cealaltă bandă, aceea care îmi furase într-adevăr laserele şi a pus în locul lor barele de plumb? Dacă mă duce să mă dea pe mîna altor bandiţi?”

Nu puteam face nici o mişcare, avînd mîinile legate. Între timp, barca se apropia vertiginos de luminile Stockholmului. Aproape o jumătate de oră am mers aşa, cînd, deodată, femeia a manevrat şi ne-am apropiat de ţărm undeva, în dreapta, vizavi de portul comercial pe care-l văzusem cînd mă plimbasem şi urcasem în,,gondolă”.

Necunoscuta a oprit barca şi cu un pistolet, pe care abia acum l-am văzut în mîna ei, mi-a făcut semn să mă întorc cu spatele. Cu ajutorul unui cuţit mi-a tăiat legăturile care-mi imobilizau mîinile, apoi, ţinînd pistoletul îndreptat spre mine, mi-a făcut semn să cobor.

Am sărit pe mal şi m-am întors, aşteptînd ca femeia să coboare şi ea. Dar, spre marea mea surpriză, necunoscuta a rămas în barcă.

— Skansen! a rostit ea sec, arătînd undeva în spatele meu.

O clipă mai tîrziu am auzit huruitul motorului bărcii. N-a trecut multă vreme şi zgomotul a fost înghiţit de întunericul nopţii.

Eram buimăcit. Mi se părea că sînt pradă unui coşmar care nu se mai sfîrşea. În primul moment am crezut că din tufişurile de pe mal îşi vor face apariţia nişte bandiţi care mă vor înconjura. Dar nu s-a întîmplat aşa.

După cîteva minute, m-am hotărît să pornesc spre marea de lumini care se zărea. Am făcut cîţiva paşi, apoi m-am oprit. Necunoscuta rostise un cuvînt, arătînd undeva în spatele meu: „Skansen!” „Oare ce înseamnă Skansen în suedeză?” m-am întrebat eu.

Am mers la întîmplare. După aproape jumătate de oră, am zărit în faţa mea cîteva case. Părea un sat minuscul. „Ciudat! Un

sat la marginea Stockholmului!” Am vrut să înaintez, dar m-am lovit de un gard de sîrmă. Am ocolit, încercînd zadarnic să mă apropii de vreuna din case. Deodată mi-am dat seama, uimit, că întreg satul era închis într-un fel de ţarc.

Mi-am făcut vînt şi am sărit gardul. Ajuns lîngă una din case, am bătut la uşă. Nu mi-a răspuns nimeni. Peste tot, întuneric. Am încercat la altă casă. Acelaşi rezultat. Aveam impresia că mă aflu într-un sat părăsit de locuitorii lui, un vechi sat suedez, asemeni celui văzut mai de mult într-o ecranizare după o piesă de Ibsen.

Ajuns în dreptul unei alte căsuţe, am bătut din nou. Nici un zgomot. Atunci am apăsat clanţa şi am intrat înăuntru. Deşi era întuneric, mi-am dat seama că în casă se afla tot mobilierul şi ustensilele dintr-o gospodărie ţărănească. Pe jos se zărea un covor. Patul era gata pregătit pentru cel care voia să se culce.

M-am lungit în pat şi, peste cîteva clipe, am aţipit.

M-am trezit în zorii zilei şi nu-mi venea să cred ochilor: mă aflam într-o casă tipic suedeză, dintr-un sat de munte.

„Skansen! Da, da! Asta e!” aproape că am strigat eu. Mă aflam la muzeul Skansen, celebrul muzeu etnografie în aer liber, cunoscut de turiştii europeni la fel ca „Muzeul satului” din Bucureşti.

Dar bucuria acestei descoperiri a fost de scurtă durată. Pe neaşteptate, uşa a fost dată la o parte şi în încăpere au intrat doi paznici în uniforme. Aceştia au încercat, fără să izbutească — din motive lesne de înţeles — să îmi ia un interogatoriu în limba suedeză. În cele din urmă am fost condus la un post de poliţie, unde a trebuit să mă legitimez. Pentru a spulbera orice bănuieli, am cerut comisarului să ia legătura cu hotelul în care locuiesc.

— Da! Are bagajele la noi, i s-a răspuns. A dispărut însă de alaltăieri seară, de vineri. Îl caută colegul său, inginerul Popovici. Vă rog să spuneţi unde îl poate găsi!

Comisarul de poliţie a dat adresa pentru colegul meu, apoi m-a rugat să-i povestesc cele întîmplate.

Taxiul cu care a venit inginerul Popovici să mă ia de la comisariat a trecut mai întîi pe la Institutul unde a doua zi, luni, urma să se deschidă Congresul. Pe drum i-am relatat colegului meu, de-a fir-a-păr, toate cele întîmplate.

— Asta-i nemaipomenit! exclama el din cînd în cînd, pe măsură ce povesteam. Să încapi pe mîna acestor gangsteri şi să fii scăpat de o necunoscută, în nişte împrejurări mai mult decît ciudate! Asta e extraordinar, zău aşa! Cine o fi femeia care te-a scăpat? Şi de ce?

— Asta mă întreb şi eu.

— Cum adică: mai întîi îţi înţeapă venele, introducîndu-ţi nu ştiu ce stupefiant, apoi tot ea te trezeşte şi te duce la Skansen, salvîndu-te?! Uite, asta e într-adevăr de necrezut! O fi vreo morfinomană, ca toţi ceilalţi din bandă şi într-un moment de aiu-reală — că nu pot să-i zic altfel — i-a venit chef să te facă scăpat?

Taxiul tocmai trecea pe lîngă Palatul Regal. La două sute de metri în stînga străzii se zărea portul în care stăteau ancorate vapoarele de pasageri pentru Helsinki, iar în zare, acolo unde malurile strîmtorii Norrström se apropiau, se zăreau primele insuliţe din zecile sau chiar sutele de asemenea formaţiuni stîn-coase presărate de-a lungul a peste patruzeci de kilometri, pînă la marea Baltică.

— Pe una dintre insulele acelea am fost eu! am murmurat la un moment dat.

CAPITOLUL VII

În care se produce o... minune

Dacă ceea ce v-am povestit pînă acum vi s-a părut uneori neverosimil, ei bine, mă simt obligat să vă avertizez că întîmplările pe care le-am trăit după scăparea mea de pe insula aceea vi se vor părea de-a dreptul fantastice.

Prima întîmplare de necrezut s-a petrecut curînd după ce m-am întors la hotel.

Mă aflam în camera mea, împreună cu inginerul Popovici. O cameră în care se găseau două paturi, două dulapuri, noptiere, o masă, două fotolii. Pe unul dintre fotolii zvîrlisem din prima zi servieta aceea neagră, de piele, în interiorul căreia se aflau doar două bucăţi de plumb, în formă de bare. Din ziua în care o găsisem acolo, pe vapor, tăiată şi fără laserele pe care le vîrîsem într-însa, nu-i mai dădusem nici o importanţă. Ce-i drept, inginerul Popovici o cususe la loc. Dar din dimineaţa aceea memorabilă, de la Trelleborg, servieta nu mai prezenta nici un interes pentru mine. Ba — dacă-mi amintesc bine — la sosirea la Stockholm, cînd îmi dusesem lucrurile în camera din hotel, o lăsasem, pur şi simplu, pe un scaun, în hol.

Cum vă spun, servieta zăcea pe unul din fotolii, martor al situaţiei neplăcute în care mă găseam: aceea de a mă prezenta la Congres cu alte lasere, pe care le aşteptam să sosească din ţară. Ce-i drept fusesem atacat şi laserele furate. Dar cine ar crede că aşa s-au petrecut lucrurile?

— Ce-ar fi să dăm o raită prin oraş? mi-a propus inginerul Popovici.

— N-am nimic împotrivă.

— Cumpărăm ilustrate, trimitem la cei de acasă, poate ne plimbăm şi cu vreo gondolă... motorizată. A! Nu! Văd că nu-ţi place! Bineînţeles! După o plimbare ca aceea pe care ai făcut-o azi-noapte e firesc să ai repulsie pentru o nouă expediţie nautica.

M-am îmbrăcat şi după cîteva minute, eram gata de plecare.

— Cumpărăm ceva? am întrebat eu.

— Ştiu eu? Poate nişte fructe.

— În cazul acesta, ar fi bine să vă luaţi servieta, i-am propus lui Popovici.

— De ce pe-a mea şi nu servieta cea neagră, de acolo? A! Probabil că nu-ţi place cum am reparat-o!

Rîsul lui mi s-a părut puţin cam deplasat. „Cum poate fi atît de vesel cînd ni s-au furat laserele şi, probabil, în acest timp banditţii încearcă, prin diferite analize, să stabilească formula cristalului? Cum poate fi atît de vesel? m-am întrebat eu şi, din nou, m-am lăsat pradă bănuielilor. Nu cumva e atît de calm pentru că are un amestec în toată tărăşenia asta?”

Am luat servieta în silă.

— Barem să scot bucăţile de plumb dinăuntru! am murmurat eu, dînd să deschid.

— Atenţie! m-a avertizat inginerul Popovici. Deschide conform indicaţiilor prietenului dumitale! Altfel — cine ştie! — taman acum funcţionează mecanismul şi servieta se face bucăţi.

I-am ascultat sfatul. Am format cifrul şi am deschis servieta. Am vîrît mîna înăuntru pentru a scoate cutia cu barele de plumb, dar, în clipa următoare, am ţipat ca din gura de şarpe, lăsînd servieta să recadă pe fotoliu şi m-am depărtat.

— Laserele!

Inginerul Popovici s-a întors. Era în pragul uşii.

— La... la... Laserele! Cutia cu lasere. A... acolo... în servietă, am reuşit să îngaim, simţind că pământul îmi fuge de sub picioare.

— Ce spui?! a întrebat inginerul Popovici şi s-a grăbit să se apropie de fotoliul în care era servieta.

— Laserele! În servietă sînt laserele noastre!

— Cum asta? De unde, pînă unde?

Zicînd acestea, inginerul Popovici a scos din servietă... cutia cu lasere. Cutia căreia prietenul meu Nelu Munteanu îi făcuse un mecanism complicat, asigurîndu-ne că cine va încerca s-o deschidă fără respectarea unui anume cifru riscă o explozie. Ştiind cum se deschide, am format cifrul cunoscut şi, în faţa privirilor noastre uimite, au apărut, într-adevăr, laserele.

— Asta-i de domeniul fantasticului! am spus eu, ştergîndu-mi broboanele de sudoare de pe frunte. Cine le-o fi pus?

Inginerul Popovici a încruntat sprîncenele:

— Nu cumva femeia aceea... care te-a scăpat fără să-ţi spună cine este? Nu cumva ea o fi adus înapoi laserele cît noi

am lipsit din cameră? Dar nu, nu cred. Nu-i posibil. Ar fi trebuit să deschidă servieta, aceasta fiind de-acum cusută! Şi-atunci, mecanismul... Ori poate acesta nu funcţionează!

— Dar dacă le-o fi pus înainte de a se coase servieta?

— Cînd?

— Ştiu eu?! Poate chiar acolo, la Trelleborg, în timp ce eu eram la poliţie. Nu cumva asta-i opera unei bande rivale? Aceeaşi bandă care m-a scăpat prin femeia aceea...

Colegul meu a zîmbit şi şi-a trecut mîna peste părul înspicat cu fire albe.

— Oricum, cred că... de vreme ce sîntem în posesia lor, ar fi bine să mergem chiar acum la Institutul unde mîine se deschide Congresul şi să le lăsăm acolo, în casa de fier.

— De acord! am spus eu, şi am vîrît laserele în cutie, apoi am închis servieta.

Peste cîteva minute ne aflam în faţa hotelului.

Lîngă noi s-a oprit un taxi.

— Am oroare de taxiuri uneori, a spus colegul meu, şi cu un gest a făcut semn şoferului că nu avem nevoie de serviciile lui. Hai pe jos! Şi aşa voiam să ne plimbăm puţin, să luăm aer. Într-o jumătate de oră vom fi la Institut...

Şoferul taxiului aştepta încă. În momentul acela am avut senzaţia că scăpasem de o mare primejdie. Instinctul de apărare îmi spunea că taxiul ne aştepta înadins.

Deodată pe lîngă noi a trecut, fulgerător, un tînăr, care în goana lui m-a izbit cu toată puterea. Pînă să apuc să zic ceva, m-am pomenit la pămînt, fără servietă. M-am ridicat cu greu. Inginerul Popovici îngenunchiase lîngă mine să mă ajute. Cîţiva paşi mai departe, tînărul zăcea la pămînt, zbătîndu-se în urma loviturii de karate aplicată de colegul meu, care ţinea în mînă servieta.

— Haideţi să plecăm înainte de a se strînge lumea! a spus el.

Ne-am grăbit să dispărem. O jumătate de oră mai tîrziu depuneam cutia cu lasere la Institut, într-un seif, acolo unde erau adăpostite, desigur, şi alte invenţii de valoare ale altor participanţi la Congres. Apoi am vorbit cu domnul Niels, directorul adjunct al Institutului, pe care-l cunoşteam de la vizita sa în România:

— Vă rugăm să atrageţi atenţia funcţionarului dumneavoastră care păstrează cheile de la seif să nu încerce — el sau altcineva — să deschidă servieta, deoarece forţarea mecanismului ar putea provoca un accident!

— Am înţeles! ne-a asigurat domnul Niels.

Era gata să părăsim holul Institutului cînd, în cadrul intrării principale, l-am zărit pe inginerul Bowler.

— Sînt fericit că vă întâlnesc, domnilor! a spus el, jovial. De la Trelleborg nu mai ştiam nimic de dumneavoastră. Şi din moment ce vă văd împreună, înseamnă că lucrurile s-au rezolvat cu bine.

— Chiar foarte bine, domnule Bowler! am spus eu.

— Adică?

— La Trelleborg s-a dovedit că în statueta aceea egipteană — ştiţi desigur despre ce-i vorba! — nu se afla decît talc.

— Cum?! a întrebat el, gata să izbucnească în rîs. Cine să fi făcut asemenea glumă?

— Nu ştim. Destul că am fost eliberat. Iar azi, azi... închipuiţi-vă, am găsit, în servietă, laserele dispărute.

Inginerul Bowler a făcut ochii mari:

— A... aţi găsit... laserele?

— Da. Chiar acum le-am depus în seiful Institutului.

— Bine, dar... cum? De unde, pînă unde?

— Nici noi nu ştim cum au apărut, domnule Bowler! O adevărată minune.

Domnul Bowler ne privea de parcă am fi fost căzuţi din lună.

— Cred că cineva v-a făcut o glumă proastă. La fel ca aceea cu statueta.

— Poate că aş fi înclinat să cred şi eu că a fost o glumă. Dar, vedeţi, s-au întîmplat şi alte lucruri, mai grave... Aşa că...

Nu voiam să-i spun nimic despre aventura mea de pe insula aceea rămasă necunoscută.

— Rămîn, totuşi, la ideea că a fost o glumă! a spus în cele din urmă inginerul Bowler. Nu fură cineva nişte lasere, ca, după cîtva timp, să le pună la loc. Ori poate că... Dar dacă? Dacă s-a furat ceva dinăuntru? Poate chiar cristalul?

Inima mi-a îngheţat. Inginerul Popovici a zîmbit însă:

— Imposibil, domnule Bowler! Imposibil! Cutiuţa în care sînt laserele este intactă. Dacă cineva ar fi încercat... Hm! Hm!... S-ar fi... cunoscut.

— Dar pe domnişoara Vicenni aţi mai văzut-o? mi s-a adresat Bowler mie.

Am ezitat înainte de a-i răspunde. Nu-i mărturisisem nici colegului meu cele întîmplate după plecarea lui din Trelleborg.

— Desigur... acolo, la Trelleborg, în seara eliberării mele, am fost chiar împreună la un bar, la Malmö. La înapoiere, însă, domnişoara Gina s-a grăbit să plece la Helsinki cu avionul. Cu o cursă de noapte, după cîte am înţeles.

— A, aşa! s-a mirat inginerul Bowler. Deci la Helsinki... Şi acum încotro, domnilor?

— Să ne plimbăm! a răspuns colegul meu.

— La ce hotel locuiţi? I-am spus.

— Eu locuiesc la Grand Hotel. Camera 201. Poate astă-seară ne vedem, dacă îmi daţi numărul de telefon...

— Cu plăcere! m-am oferit eu repede, spunîndu-i-l. Inginerul Bowler ne-a întins mîna şi a pornit spre una din scările care urcau din hol la etaj.

— Simpatic om! am zis eu de îndată ce ne-am aflat pe stradă.

— Poftim? A, Bowler? Da. Simpatic. Deci, aşa... în privinţa Trelleborgului, a schimbat deodată vorba inginerul Popovici. Te-am lăsat singur şi în... ghearele poliţiei şi, cînd colo, dumneata te plimbai cu o fată frumoasă. Auzi colo! În ţară te aşteaptă o fată drăguţă, aici suceşti capul alteia...

— Mă luaţi peste picior?

— Ştii la ce mă gîndesc? Congresul nostru ţine patru zile, pe cînd europenele de baschet ţin două săptămâni. Ce ar fi ca la întoarcerea spre ţară să trecem pe la Helsinki s-o vedem pe Gina?

Am zîmbit.

— Aşa-i că în ultima vreme am numai propuneri grozave? s-a semeţit în glumă inginerul Popovici.

Propunerea aceasta îmi făcea deosebită plăcere. Totuşi n-am dat nici un răspuns, ci am contnuat să merg tăcut, privind străzile şi clădirile „Veneţiei Nordului”, deasupra căreia soarele de toamnă strălucea palid.

În ziua aceea, pentru prima oară de cînd pusesem piciorul pe pămîntul suedez, am mîncat cu poftă. Ce vreţi? Regăsisem laserele! Evenimentul, deşi mi se părea fantastic, neverosimil, era doar primul din seria de evenimente de felul celor care aveau să urmeze.

CAPITOLUL VIII

În care aflu dezlegarea întîmplărilor ciudate, care la începutul povestirii nu se legau

A doua întîmplare extraordinară am trăit-o în după-amiaza aceleiaşi zile de duminică pe aeroportul din Stockholm.

Plecasem de la hotel pe la ora patru şi un sfert. Maşina a luat-o pe Skepp Bron şi, după ce a defilat prin faţa insulei pe care se afla Riksdagul, am ajuns la Gara Centrală. De aici, pe Töregatan, am ajuns la stadionul Rasunda şi, în sfîrşit, la aeroportul Bromma, aflat în partea de nord-vest a oraşului, la capătul unuia dintre „buzunarele” acvatice ale lacului Mälaren.

Mai era un sfert de oră pînă la sosirea avionului, aşa că, neavînd ce face, am pornit să mă informez cum se putea ajunge cu avionul la Bucureşti prin Helsinki. Ideea de a reîntîlni-o pe Gina mă ispitea totuşi.

M-am adresat biroului de informaţii din incinta aerogării.

— E păcat să mergeţi cu avionul la Helsinki! mi-a spus funcţionarul de acolo, aflînd că sînt străin. Luaţi vaporul! Veţi face o călătorie de neuitat, vă asigur, domnule! Ştiţi, eu am vizitat România, am fost la Mamaia, iar de acolo, în Delta Dunării. Ei bine, de la Stockholm, de-a lungul strîmtorii Norrström, pînă la Baltica, veţi avea impresia că vă aflaţi în Delta Dunării, navigînd printre insule de verdeaţă. Un peisaj asemănător veţi întîlni, poate, doar în Japonia, pe coasta de vest, unde insulele par vîrfuri de munţi inundaţi de apele oceanului. Poftiţi mersul avioanelor şi al vapoarelor!

Am plecat, răsfoind mica broşură. Deodată m-am oprit: în orarul avioanelor nu figura nici o cursă de noapte Malmö — Helsinki sau Malmö — Stockholm. „Atunci cu ce plecase Gina în toiul nopţii?”

— De ce priveşti atît de ciudat orarul? m-a întrebat Popovici.

— Pentru că... Vedeţi, domnişoara Vicenni m-a anunţat, printr-un bileţel, că pleacă la Helsinki. Era trecut de miezul nopţii. A părăsit hotelul în mare grabă. Or, acum văd că nu există nici o cursă aeriană Malmö — Helsinki şi nici Malmö —

Stockholm. Asta înseamnă că domnişoara Vicenni n-a plecat cu avionul.

— O fi luat trenul...

— Expresul de Stockholm pleacă în zori. Cu el am venit eu.

— Atunci nu rămîne decît să cred că a dorit neapărat să scape de o... apropiere neplăcută şi s-a mutat la alt hotel, m-a necăjit inginerul Popovici.

Pe neaşteptate, s-a auzit megafonul. Se anunţa sosirea cursei de Bucureşti — Via Praga. Mulţimea care aştepta s-a îndreptat imediat spre platforma de unde se putea vedea bine sosirea avionului şi coborîrea pasagerilor. Cîteva minute mai tîrziu am auzit un uruit puternic şi, deasupra aeroportului, s-a ivit un supersonic al companiei de aviaţie S.A.S. — Scandinavian Airlines System — care a aterizat lin, apoi a tras aproape de platforma pe care ne găseam.

— Cum aţi cerut? Să vină cineva cu laserele sau ni se vor trimite ca un colet poştal? l-am întrebat eu pe inginerul Popovici.

Acesta a ridicat din umeri:

— Un simplu pachet trece nebăgat de seamă... Cel puţin aşa mi s-a spus la telefon, cînd l-am anunţat pe profesor de păţania de la Trelleborg.

Era gata să întreb ceva cînd, deodată, am dus mîna în dreptul ochilor.

— Ce-i? a întrebat inginerul Popovici.

— Ex... extraordinar! Nu se poate! Nu e cu putinţă! am exclamat eu. Priviţi acolo!... Acolo!... În uşa avionului... Fata aceea cu pardesiul bej... E Anda? Sau am vedenii?

— Care fată? Unde? Printre cei care coboară?

— Extraordinar! E Anda! am strigat eu, spre mirarea celor din jur, care dezaprobau manifestaţia mea zgomotoasă, prea meridională pentru temperamentul acestor nordici rezervaţi, al căror zîmbet politicos este ca soarele de toamnă: luminează, dar nu încălzeşte. Ea e! Anda! Profesorul ne-a trimis laserele prin ea! O vedeţi?

— Da! Da! O văd şi eu! Haidem s-o întîmpinăm!

Era gata să coborîm de pe platformă şi să alergăm în holul aerogării, cînd, în uşa avionului, am zărit o siluetă arhicunoscută.

— Staţi! am strigat eu, prinzîndu-l pe inginerul Popovici de mîneca hainei. Cred ca am vedenii... E... e fantastic!

Popovici s-a oprit.

— Priviţi acolo... acolo... în uşa avionului e... profesorul Pop! Da! E profesorul Pop! am strigat eu. Chiar el! Asta întrece orice închipuire. Uite-l, coboară treptele! Aproape că aleargă! El, care acum trei zile avea piciorul în ghips, iar acum o săptămînă a fost accidentat. El, care trebuia să mai stea încă două săptămîni imobilizat! Îl vedeţi?

— Da... da... Îl văd! E profesorul Pop, într-adevăr.

Am coborît de pe platformă şi în cea mai mare grabă, m-am dus spre holul aerogării. Aici a trebuit să aştept cîteva minute pînă ce călătorii au început să iasă din vamă.

— A, iată-i, Anda! Aici, aici! am auzit deodată glasul profesorului, şi acesta s-a îndreptat spre noi, urmat de fiica lui. Bine v-am găsit, domnilor!

— Bine aţi venit! am îngăimat eu, năucit de-a binelea.

— Bună ziua! am auzit glasul Andei.

Pesemne că nu-mi revenisem din uimire şi-i priveam încă cu ochii larg deschişi.

— Ce ne priveşti aşa, tinere? m-a întrebat profesorul.

— E o surpriză. Nu mă aşteptam...

— Cum? Popovici nu ţi-a spus nimic? Popovici, nu i-ai spus că venim?

— Am vrut să... am crezut că e mai bine să-i facem o surpriza, a răspuns Popovici.

— Cum? Dumneavoastră ştiaţi că vine domnul profesor cu Anda? am întrebat eu cu reproş în glas. Şi aţi tăcut! Ba încă ziceaţi că vom primi prin colet...

Profesorul a început să rîdă din toată inima. Mi-am aţintit privirea asupra piciorului său care fusese în ghips.

— Ei, ce mă cercetezi aşa, tinere? a întrebat el deodată.

— V-aţi... v-aţi vindecat atît de repede? am bîiguit eu.

— Nu înţeleg.

— Păi... accidentul.

— Care accident? A, chestiunea cu maşina, cu... rabla mea? Şi uitasem!

— Acum trei zile, cînd am plecat din Bucureşti, eraţi încă în pat. Iertaţi-mă că insist, dar mi se pare de necrezut! O adevărată minune...

— Mai ales la vîrsta mea! a glumit profesorul. Să mă vindec atît de repede!

Zicînd acestea, se uita cînd la mine, cînd la Popovici.

— Asta-i bună! a izbucnit el, la un moment dat, către Popovici! Nu i-ai spus nimic lui Nicolau cum a fost cu... accidentul? Văd că-i mirat, întocmai ca nevastă-mea şi Anda azi-dimineaţă, cînd m-am ridicat din pat şi am cerut să vie un taxi, că plec la aeroportul Băneasa. Popovici! Nu i-ai spus nimic?

Inginerul Popovici a ridicat din umeri.

— Dacă nu mi-aţi dat dezlegare...

„Deci Popovici şi profesorul au fost înţeleşi!” am gîndit eu fulgerător, şi parcă un grăunte de necaz mi-a încolţit în suflet.

— Ei bine, atunci am s-o rog pe Anda să-i spună toată tărăşenia. Anda! Alo! Anda!

Fiica profesorului Pop se depărtase pe nesimţite de noi, urmărind ieşirea bagajelor din vamă.

— Da, tată! Ce s-a întîmplat? Văd că domnul Nicolau...

— E întocmai ca tine azi dimineaţă, cînd ai aflat că accidentul...

— Cum? N-a ştiut nici dînsul că...

— Anda, vrei să faci tu oficiul de a-i spune? Eu cu Popovici aş vrea să dăm o raită pînă la Institutul Nobel. Tu şi cu Nicolau vedeţi cum aranjaţi cu hotelul.

— Camerele sînt reţinute, l-am auzit pe Popovici. „Deci e clar, el ştia că vin cei doi!” am gîndit eu.

Peste cîteva minute, profesorul Pop a plecat cu inginerul Popovici într-un taxi, iar eu cu Anda, după ce am aranjat bagajele, ne-am urcat în altul. Am dat adresa hotelului şi şoferul a pornit.

Eram singur cu Anda! De cîte ori, în ultimele zile, îmi imaginasem această revedere! Bineînţeles, nu aici, în Stockholm, ci acolo, la Bucureşti, curios să văd cum se va purta fata după acel telefon pe care îl dăduse cînd mă aflam pe aeroport, înainte de plecarea la Stockholm.

Stăteam stingherit alături de ea, în timp ce maşina gonea spre hotel. Deodată i-am simţit mîna prinzîndu-mi-o pe a mea.

— O să mă ierţi? a întrebat ea deodată.

— Pentru ce? am întrebat-o, descumpănit.

Anda privea undeva, departe, prin geamul maşinii. Aş fi jurat că nu vedea nimic.

— Pentru gluma aceea... telefonul pe care ţi l-am dat cînd ai plecat... la aeroport.

— Am şi uitat, domnişoară Anda! Glumele de acest gen se uită uşor.

Minţeam. Dar ce puteam spune mai mult din moment ce ea considera că totul fusese doar o glumă? Ce-i drept, cuvintele Andei îmi strecuraseră în suflet un fior de amărăciune. Am tras cu coada ochiului spre fată. Zîmbea, abia perceptibil.

— Oricum, de data asta avem ocazia să facem o cursă pe drumurile Laponiei, am spus eu, nu fără ironie... Să mă vedeţi pocnind din bici şi strunind renii, ca un cow-boy.

— Domnule Nicolau...

— Nu glumesc, zău că nu glumesc! O excursie ca asta ar fi grozavă! Dacă tatăl dumneavoastră ar vrea să vină, ar fi minunat! Şi aşa ne plac filmele de western.

Anda şi-a întors capul spre mine. Ochii ei negri aveau sclipiri ghiduşe, ca la copiii care plănuiesc să facă o boroboaţă.

— Chiar vreţi? a întrebat ea şi, din nou, mi-a prins mîna. În cazul acesta, îmi iau eu sarcina de a-l convinge pe tata.

Între timp, taxiul a ajuns în faţa hotelului. Am supravegheat împreună cu Anda descărcarea bagajelor şi ducerea lor în camere, apoi am coborît în hol. Anda a coborît şi ea după cîteva minute.

Ne-am aşezat într-un colţişor mai retras din barul hotelului şi am cerut Andei să-mi explice miracolul vindecării tatălui ei.

— Vreţi să ştiţi, probabil, ce a fost cu accidentul tatii, nu-i aşa?

— Desigur... vă închipuiţi că... oricum... Cînd l-am văzut coborînd din avion, am crezut că visez. Mă scuzi, nu-i aşa? Poate că, în loc să stai cu mine aici, ai vrea să mergem să vizităm oraşul...

Mă încurcam în formule de politeţe. Cînd îi vorbeam cu „dumneavoastră”, cînd la persoana a doua singular. La fel şi Anda.

— O, nu! Vă asigur că-mi face plăcere să stăm de vorbă. După călătoria cu avionul şi emoţiile de azi-dimineaţă... înţelegi...

— Înţeleg, am spus eu, mai puţin un lucru: de ce am trecut iar la formule de reverenţă? Nu ţi se pare că acest „dumneavoastră” nu mai e potrivit pentru doi oameni care se cunosc de multă vreme?

Anda a zîmbit. Avea buzele roşii, pline, iar cînd rîdea făcea două minuscule gropiţe în obraji. Mi-a întins mîna.

— De acord, domnule Nicolau! Aşadar, să încep povestirea. De fapt, totul e foarte simplu. Ştii de ce? Pentru că... accidentul n-a avut loc niciodată.

— Ce-ai spus?!

— Că accidentul n-a avut loc. A fost o simplă înscenare.

— Înscenare?!

— Adevărul l-am aflat şi eu abia azi, în zori, cînd tata a cerut să se facă bagajele, că plecăm la Stockholm. Îţi închipui cum l-am privit eu cu mama! El însă a dat la o parte pledul care-i acoperea piciorul... în ghips, a sărit ţanţoş în mijlocul camerei şi a început să rîdă.

— Extraordinar! Fantastic! De cîteva ore trec din uimire în uimire...

— Îţi închipui ce ochi a făcut mama! Şi eu, desigur! Nu ştiam dacă să ne bucurăm sau să facem reproşuri tatii pentru gluma asta. Ne-a explicat însă că a fost nevoit să procedeze aşa. Nu ştiu cine i-a dat de veste că nişte firme străine umblă să-i fure secretul fabricării cristalului acela de laser. Ba mai mult: într-o zi s-a descoperit pe una din roţile maşinii lui tata un fel de ventuză minusculă, care la viteză mai mare declanşa o explozie, a cărei urmare nu-i greu de ghicit: tata ar fi plătit cu viaţa. Noroc că totul s-a descoperit la timp. Se urmărea, aşadar, accidentarea tatii şi, prin asta, împiedicarea lui de a participa la Congresul de aici, din capitala Suediei.

— Da... da! am murmurat eu cu gîndurile departe, înţelegînd acum unele lucruri care altădată mi se păreau ciudate.

— Pentru a preveni un asemenea accident, tata s-a decis chiar să ia unele lecţii de conducere auto în condiţii speciale...

„Aşadar, lecţiile acelea n-au fost luate din capriciu! Avea dreptate Nelu Munteanu să se întrebe în ce scop se antrena profesorul Pop!”

— După ce s-a descoperit ventuza aceea lipită probabil în timpul nopţii de cineva, s-a luat hotărîrea ca accidentul să aibă loc imediat. Au scos ventuza şi s-a înscenat o explozie cu... tamponare pe Bulevardul 1 Mai.

— De unde profesorul Pop a fost dus pînă la Brâncovenesc...

— Pentru că acolo, un medic discret fusese anume pregătit pentru a pune în ghips un picior... sănătos. Piciorul tatii.

Acum îmi explicam de ce nu-l duseseră pe profesor la unul din spitalele apropiate.

— Apoi bolnavul a fost dus acasă, a continuat Anda.

— Desigur, pentru a nu da de bănuit surorilor de la spital. Banditţii au fost, astfel, păcăliţi. Acum totul e clar, Anda! Bine regizat şi bine jucat! De aceea nu ne lăsa tatăl dumitale să fim de faţă cînd îl vizita doctorul!

Acum totul mi se părea foarte limpede: bandiţii îl „eliminaseră” din cursă pe profesor, apoi îşi îndreptaseră toată atenţia spre mine. Convinşi că lipsa mea de experienţă o să-i ajute la îndeplinirea planului lor, aceştia mi-au înscenat afacerea cu stupefiante, apoi, intrînd în derută, recurseseră la un gest pe care nu-l puteam categorisi decît disperat: mă sechestraseră pe insula aceea.

— Da, da, bandiţii au calculat bine lovitura! am murmurat eu. Numai că, întocmai ca acolo, pe vapor, cineva le-a luat-o înainte.

— Nu înţeleg...

— E ceva mai complicat să-ţi spun... Haide mai bine să ne plimbăm, să vezi oraşul!

— Nu plec de aici pînă nu-mi spui ce s-a întîmplat. Pe care vapor? Nu aţi venit cu avionul?

— Nu. În ziua aceea, aeroportul Stockholmului a fost închis. Am luat trenul, apoi am trecut Baltica pe un vapor...

I-am povestit Andei întîmplarea de pe feribot, cercetările poliţiei din Trelleborg şi despre statueta care-mi fusese vîrîtă în geamantan. Anda mă urmărea cu atenţie. Aproape că nu mai respira. Pe cît putusem, evitasem să-i vorbesc despre profesorul Bowler şi mai ales despre domnişoara Vicenni.

— Extuaodinar! a murmurat ea, privindu-mă parcă cu alţi ochi. Bandiţii v-au urmărit, probabil, din ţara...

— Important şi curios este însă faptul că am regăsit laserele chiar azi-dimineaţă şi încă în servieta cea neagră. Ţi-am spus că de la o vreme trăiesc numai întîmplări neverosimile... Iar azi, culmea! Apare profesorul Pop, zdravăn şi dezinvolt, coborînd ca un tinerel scările avionului... Aţi adus, desigur, laserele cerute de Popovici. V-a telefonat de aici...

— Lasere?! Pun mîna în foc că domnul Popovici nu a dat nici un telefon. Cînd? Cum? Tata era imobilizat, nu putea merge la telefon. N-am adus aici nici un laser. Doar eu, cu mîna mea, am făcut toate bagajele! Ştiu ce am pus în fiecare valiză. Nici vorba de lasere!

— Atunci de unde ştia inginerul Popovici că veniţi?

— Stabilise dinainte cu tata. Domnul Popovici a fost, cred eu, singurul om căruia tata i-a spus că accidentul a fost doar o înscenare.

Nu i-am povestit Andei despre... răpirea mea şi miraculoasa scăpare de pe insula aceea unde fusesem dus. Poate din dorinţa de a nu poza în erou. Poate din dorinţa de a nu-i spune că fusesem scăpat de o femeie, fie ea şi necunoscută.

CAPITOLUL IX

În care are loc o dublă lovitură de trăsnet şi aflu cine m-a scăpat de pe insulă

Afară era încă lumină, deşi orologiul din turnul unei biserici arăta că trecuse de ora şase. Înserarea întîrzia să cadă, poate şi din cauza razelor soarelui, care, reflectate de apele lacului Mälaren, iradiau vazduhul.

Am pornit cu Anda pe jos, peste podul Slussen, către Gara Centrala. Ajungînd la gară, tocmai ce oprisem să privim sosirea unui tren, cînd am auzit vocea profesorului Pop:

— Iată-i pe dezertori! Şi noi care vă căutam la hotel! Popovici! Vino încoace să-i vezi! Ei, dar asta-i o adevărată minune să ne întîlnim în mijlocul Stockholmului! Încotro aţi pornit?

— Să hoinărim, tată! a răspuns Anda.

— Păi dacă-i aşa, de ce n-am hoinări împreuna? Haidem!

— Ei, te-ai lămurit cu accidentul? m-a întrebat cu vădită ironie profesorul, după ce am mers cîtva timp în tăcere, privind vitrinele.

— Lămurit... desigur.

— Ei, nu fi supărat şi dumneata! Destule reproşuri mi-au făcut nevasta şi fică-mea. Ce vreţi! Înscenarea a fost necesară. Dovadă, întîmplarea de pe vapor, pe care mi-a povestit-o Popovici.

— Maşina dumneavoastră a fost totuşi tamponată, am spus eu.

— O! Asta crezi că a fost cel mai greu din toată înscenarea? Orice nepriceput poate tampona o maşină. E treabă de om necalificat. S-a aranjat cel mai repede.

Am izbucnit în rîs. Tocmai treceam prin faţa unui chioşc de ziare. Deodată, zîmbetul mi-a îngheţat pe buze.

— Priviţi... Domnişoara Vicenni! am spus eu, arătînd spre un ziar agăţat în faţa chioşcului.

Popovici s-a repezit cu o grabă cam exagerată.

— Într-adevăr... parcă... a murmurat el.

— Cine e? a întrebat profesorul.

— Domnişoara aceea de pe vapor... ziarista italiană, care lucrează în Anglia.

— A! Păi e o fată foarte drăguţă, domnii mei!

Am cumpărat ziarul şi am parcurs textul cu privirea. Bineînţeles că n-am priceput nimic, deoarece nu ştiam limba suedeză.

— O fi fotografia cuiva care seamănă cu ea, şi-a dat părerea Popovici.

— Numele ei e scris în text. Nu înţeleg ce se spune, dar iată aici... negru pe alb: Vicenni Gina.

— Atunci înseamnă că... Staţi! Să oprim un suedez care ştie engleza, să ne traducă! a propus inginerul Popovici.

Pînă să mai spun ceva, colegul meu mi-a smuls ziarul din mînă şi a dat buzna într-un magazin de vizavi. Peste cîteva minute, care mi s-au părut un veac, a apărut. Îşi ştergea fruntea de sudoarea care o inundase.

— Într-adevăr, e vorba de cunoştinţa noastră de pe vapor, a spus el. Gina Vicenni a fost găsită, azi-dimineaţă, la intarea în port, într-o barcă. Asasinată.

— Asasinată?

Exclamaţia mi-a scăpat fără voie. Anda s-a întors spre mine, apoi a privit spre profesor.

— Cred că cel mai bun lucru e să mergem la hotel. Acolo o să rugăm pe cineva să ne traducă tot articolul, a propus el.

— Bine, dar Gina mergea la Helsinki, am spus eu într-un tîrziu, în timp ce taxiul ne ducea spre hotel. Cum este posibil să fie găsită aici? N-o fi plecat acolo?

Am tăcut încurcat. Abia atunci mi-am dat seama că doar eu eram agitat. Profesorul Pop încerca să descifreze textul care însoţea fotografia. Sprijinită de umărul lui, Anda se uita la portretul Ginei, fără să scoată nici un cuvînt. Inginerul Popovici privea undeva în faţa maşinii, stînd cu fălcile încleştate şi sprîncenele încruntate. La rîndul meu, îmi spuneam, pentru a nu ştiu cîta oară, că această zi era ziua întîmplărilor de necrezut. Începuse cu găsirea laserelor, continuase cu apariţia neaşteptata a profesorului Pop şi a Andei, şi acum, iată, altă întîmplare extraordinară — ca o lovitură de trăsnet — avea să se adauge celorlalte.

Peste cîteva minute ne aflam în holul hotelului. În timp ce ne îndreptam spre una din mese, un garson s-a apropiat de noi.

— O scrisoare pentru domnul Marius Nicolau!

— Eu sînt. Mulţumesc! am spus. Oare cine mi-o fi scriind?

— E un scris de femeie! a murmurat inginerul Popovici.

Deoarece nu mi-ar fi plăcut să dau explicaţii în legătură cu această scrisoare, am mormăit ceva de neînţeles şi am vîrît plicul în buzunar. Între timp, profesorul s-a întors însoţit de un tînăr suedez, care s-a oferit să ne traducă pe îndelete articolul din ziar.

Aşa am aflat că în dimineaţa acelei zile, în dreptul portului comercial al oraşului, fusese găsit corpul neînsufleţit al unei tinere femei care se numea Gina Vicenni.

— Sînt indicii că a fost asasinată, apoi aruncată într-o barcă şi lăsată să plutească în voia valurilor, în strîmtoarea Norrström. Poliţia a început cercetările. Comisarul Kunst Heldfonn roagă pe cei care pot să dea o relaţie să-i telefoneze la numărul scris aici, în ziar, a încheiat tînărul care a tradus articolul în engleză.

Gîndul că Gina fusese asasinată mi-a strecurat un fior rece în inimă. O revedeam pe tînăra fată acolo, la Malmö, cînd, cu ochii închişi şi capul sprijinit de umărul meu, îmi vorbea despre frumuseţea nopţilor nordului...

— Ar trebui să telefonaţi comisarului care face ancheta! am auzit ca prin vis glasul profesorului. Să-i spuneţi ceea ce ştiţi despre fată. Poate că informaţiile voastre vor fi folositoare.

De la începutul începutului, Anda nu scosese nici o vorbă. Chiar şi acum stătea cu privirile aţintite în podea. Se vedea cît de colo că era foarte tulburată. Deodată, profesorul Pop a întors ziarul spre lumina care tocmai se aprinsese în hol şi a privit mai atent fotografia.

— Hm! Hm! a mormăit el.

— Ce e, tată? a întrebat Anda.

— Am impresia... simplă impresie, desigur, că pe această domnişoară am mai văzut-o undeva, acum cîţiva ani. Doi sau trei ani. Cînd a fost simpozionul acela la Dijon... Acum doi ani. Da, da. Era parcă împreună cu inginerul acela englez sau irlandez, care, de altfel...

— Nu cumva cu Bowler? am întrebat eu repede.

— Ei... şi dumneata! Am spus: mi se pare. Nu sînt sigur, deoarece poza din ziar nu e prea bună şi apoi, atunci, nu ne-am văzut decît o dată. Dar ce ai sărit aşa? Ce, dacă ar fi fost cu Bowler, asta ar avea vreo însemnătate?

— Desigur! am exclamat eu. Înseamnă, pur şi simplu, că cei doi se cunoşteau mai de mult. Atunci de ce ne-au minţit că s-au cunoscut întîmplător la Berlin?

— Deocamdată să dăm comisarului datele pe care le cunoaştem noi, a rostit grav Popovici. O să telefonez eu. Treaba poliţiei e să descopere criminalii. Mă duc să telefonez. Vă urez noapte buna!

— Noapte bună! Mîine, la ora zece fără un sfert, aici, în hol! a hotărît profesorul Pop. La ora zece începe Congresul.

— Noapte bună! a şoptit Anda, tulburată încă.

Ajuns în camera mea, m-am trîntit într-un fotoliu. Ca într-un film derulat cu repeziciune revedeam scenele în care fusesem împreună cu Gina.

Mi-o aminteam la muzeul din Berlin, apoi în trenul de Sassnitz, discutînd cu aprindere despre pictura italiană, a cărei cunoscătoare se dovedise. Mi-o aminteam pe feribot, bînd cafea după cafea şi privindu-mă cu ochii ei verzi-albaştri, ce contrastau cu tenul măsliniu. Şi, în sfîrşit, o revedeam în seara aceea la Malmö, pe străzile aproape pustii, cînd ne întorsesem spre hotel. Nu! Nu puteam să mi-o imaginez pe Gina moartă. Trăia prea viu în amintirile mele.

Deodată mi-am adus aminte de scrisoarea pe care o pusesem în buzunar. Înăuntru se afla o foaie de hîrtie împăturită. Am desfăcut-o. O clipă mai tîrziu m-am ridicat în picioare ca împins de un resort. Iscălitura din josul ultimei pagini era a... Ginei Vicenni. Cu o grabă de nedescris, am parcurs cele patru pagini pe care le avea scrisoarea. Iată-i conţinutul, într-o traducere aproximativă:

„Nu ştiu cum să încep, cum să mă adresez. De aceea, nu voi spune nici «stimate domn», şi nici «dragă domnule».

Cînd vei primi aceasta scrisoare, lucrurile vor fi deja înfăptuite. Dacă voi reuşi, va fi bine. În noaptea asta voi încerca să te scap de pe insulă. Sper să reuşesc. Îmi cunosc partenerii...”

Nu înţelegeam nimic. De unde anume voia Gina să mă scape? Despre ce parteneri era vorba? Privind data scrisorii, am tresărit şi inima a început să-mi bată năvalnic. Gina scrisese această scrisoare sîmbătă. Cînd eu mă aflam pe insula aceea sechestrat, şantajat...

Am citit mai departe:

„Nu ştiu nici eu de ce vreau să te scap. Normal ar trebui să merg cu ei pînă la capăt, să merg împotriva ta. Aşa cum a fost pînă acum. Rolul meu era simplu, deoarece unei morfinomane nu i se pot da roluri mari. Acolo, pe vapor, eu ţi-am introdus în geamantan statueta aceea cu haşiş, după ce ai fost atacat de unul din bandă. Cineva a golit însă conţinutul statuetei şi l-a înlocuit cu talc. Probabil că tot acest misterios individ sustrăsese înaintea noastră laserele. De aceea noi n-am reuşit să punem mîna pe ele. După eliberarea ta de la poliţia din Trelleborg trebuia să te urmăresc, să dau de lasere. Se ştia că la plecarea din Bucureşti le luaseşi, că fuseseră vîrîte în servieta aceea neagră. Dar acolo, pe vapor, cînd eu am tăiat servieta, în loc de lasere am găsit nişte bare de plumb... Cine a luat laserele? Nu ştiu! Cineva ne-a jucat o festă...

Cînd vei citi aceste rînduri, vei şti cine te-a scăpat de pe insulă. Am de gînd să te «răpesc» la noapte, să te urc într-o barcă cu motor şi să te depun în dreptul muzeului Skansen. Pentru fapta aceasta, sînt sigură, voi avea de înfruntat represaliile bandei. Dar nu-mi pasă!

Nu încerca să afli unde se găseşte insula pe care ai fost prizonier! Nu încerca să afli cine sînt partenerii mei şi nici să dai de mine! Fii mulţumit dacă vei scăpa cu bine. N-aş vrea să-ţi pierzi viaţa din cauza unei nechibzuinţe! Ai de-a face cu oameni care nu iartă."

Gina Vicenni

Nu ştiu nici azi cum am ajuns în camera inginerului Popovici. Acesta abia se întorsese de la telefon.

— Tocmai mă pregăteam să te vizitez, a spus el. Dar ce e? Ai faţa descompusă. Ce s-a întîmplat? Dar vorbeşte odată, pentru Dumnezeu! Ce ai acolo, în mînă?

—Scrisoarea aceea... Citiţi... citiţi...

— Ce scrie acolo? Te ameninţă vreun pericol?

Inginerul Popovici mi-a smuls scrisoarea din mînă şi a început să citească.

— Asta-i, într-adevăr, extraordinar! a exclamat el în cele din urmă, înapoindu-mi scrisoarea. Deci ea te-a scăpat! Gina făcea parte din bandă! Cine ar fi bănuit! Ascultă! Trebuie să-i spunem şi profesorului Pop!

Zicînd acestea, colegul meu s-a repezit pe culoar. Paste puţin timp a revenit însoţit de profesor. În cîteva cuvinte,

inginerul Popovici l-a pus la curent cu conţinutul scrisorii. Totul era de natură să producă o uimire de nedescris.

— Înseamnă că în cadrul bandei a avut loc o răfuială şi domnişoara Vicenni a fost ucisă, a concluzionat profesorul.

— Şi asta pentru că m-a scăpat pe mine! Înapoindu-se pe insulă, Gina a fost întîmpinată de bătrîn şi de ceilalţi din bandă. Pesemne că a avut loc o dispută şi fata a fost împuşcată. Pentru a se îndepărta bănuielile, Gina a fost urcată într-o barcă şi dusă pînă în dreptul portului comercial, unde a fost găsită azi-dimineaţă.

— Deducţiile lui Nicolau sînt, după părerea mea, juste! a spus Popovici. E rîndul meu să vă dau o veste: vorbind cu comisarul care anchetează cazul, acesta mi-a spus că braţul stîng al domnişoarei Vicenni era plin de înţepături. Domnişoara Vicenni se droga masiv.

— Era de bănuit! a murmurat profesorul. Acum este cazul să iei din nou legătura cu comisarul. Scrisoarea aceasta îi va fi, cred eu, de mare folos. Telefonează-i chiar acum!

Inginerul Popovici a ridicat receptorul şi a format numărul indicat în ziarul care publicase portretul Ginei Vicenni. După cîteva secunde, în aparat s-a auzit glasul celui chemat.

— Aici inginerul Popovici... cu domnul comisar Heldforn! Dumneavoastră? Domnule comisiar, vă rog, dacă aveţi vreme, să veniţi pînă la hotelul unde mă aflu... Da... da... Camera 228. În cîteva minute? Zece? Perfect! Vă aşteptăm! Da, s-a întîmplat ceva deosebit. Bună seara!

M-am uitat la ceas. Era nouă şi jumătate. Peste zece minute, răgaz în care eu şi inginerul Popovici i-am relatat amănunţit profesorului Pop tot ce se întîmplase acolo, pe vapor, şi apoi aici la Stockholm, comisarul Kunst Heldforn a bătut la uşa. Era însoţit de un individ înalt, al cărui nume nu l-am reţinut.

După prezentările de rigoare, comisarul Kunst Heldforn şi însoţitorul său au fost invitaţi să ia loc. Inginerul Popovici şi-a asumat sarcina de a-i pune pe noii veniţi la curent cu cele aflate, înmînînd comisarului scrisoarea care-mi fusese adresată. Apoi inginerul Popovici a început să dea comisarului o serie de date, pe care credeam că le cunosc doar eu. De pildă, l-a încunoştiinţat despre scrisorile primite de mine la Bucureşti, despre „vizita” unui necunoscut în laboratorul meu de la Institut, despre încercarea banditilor de a mă accidenta şi pe mine. De

unde ştia inginerul Popovici unele lucruri pe care le cunoşteam doar eu şi prietenul meu, Nelu Munteanu? I-a povestit apoi cum am fost scăpat de pe insulă şi faptul că reţinusem numărul bărcii vecine: 324.

— Desigur, acestea sînt amănunte fără însemnătate pentru dumneavoastră, domnule comisar, a spus la un moment dat inginerul Popovici. Ele fac parte dintr-o afacere dubioasă, în care autorităţile nici unei ţări nu mai pot interveni. Cu atît mai mult cu cît totul s-a rezolvat, din fericire, favorabil pentru noi. Dacă v-am relatat şi aceste întîmplări, am făcut-o pentru a înţelege mai bine cine a fost domnişoara Vicenni, rolul ei în cadrul bandei şi motivele pentru care partenerii ei ar fi putut s-o omoare. Ştia, probabil, prea multe lucruri şi, în afară de asta, scăpase din ghearele lor pe inginerul Marius Nicolau, ceea ce însemna, de fapt, ratarea întregii acţiuni proiectate de aceştia.

Comisarul a ascultat totul într-o tăcere deplină. În cele din urmă a dat din cap, aprobator:

— Sunt de acord cu deducţiile dumneavoastră, domnule Popovici! Totul e de natură să probeze că la mijloc este vorba de o răfuială în cadrul unei bande de gangsteri. Aş dori totuşi, dacă sînteţi amabili, să-mi răspundeţi la cîteva întrebări. Prima îl priveşte pe domnul Nicolau.

— Vă ascult! am spus eu.

— Puteţi, cu aproximaţie, să-mi spuneţi cît a durat călătoria cu barca cu motor în noaptea aceea şi în ce direcţie aţi mers?

— După pornirea motorului — pornire care s-a făcut cam la o jumătate de kilometru de insulă — am mers exact spre vest circa treizeci şi cinci de minute. Noaptea era senină şi m-am orientat după steaua polară.

— În tot acest timp, femeia care conducea a avut mişcări fireşti? Vreau să zic, făcea gesturi normale, obişnuite, sau era agitată, dădea impresia că se teme de ceva?

— Domnişoara Gina Vicenni avea o imobilitate care, atunci, nu mi-a dat de gîndit.

— Domnule Popovici, s-a întors comisarul spre colegul meu, vă rog să-mi spuneţi dacă aţi bănuit-o de mult pe domnişoara Vicenni!

Am privit fulgerător spre Popovici. Acesta a zîmbit:

— Da! Mai de mult. Pe feribot am supravegheat-o atent, convins că va încerca să pună mîna pe lasere. Din păcate, a

plecat de la masă cu colegul meu înainte de a-i putea urmări, eu fiind reţinut de Bowler.

— Ce părere aveţi despre acest domn?

— Cred că el este asasinul domnişoarei Vicenni, a răspuns grav inginerul Popovici.

Inima a încetat să-mi mai bată. Priveam cînd la inginer, cînd la comisar, fără să mai înţeleg nimic.

— Ce vă face să credeţi acest lucru?

— Între altele, o nepotrivire flagrantă. Bowler ne-a declarat, la Berlin, că a cunoscut-o pe domnişoara Vicenni în avionul Londra — Berlin. Or, evident, asta era o minciună.

— Domnule comisar, pe Bowler îl găsiţi la Grand Hotel, camera 208. E adresa pe care ne-a dat-o azi-dimineaţă, cînd am depus laserele în seiful Institutului, am spus eu.

Comisarul a pus mîna pe telefon. După ce a vorbit ceva în suedeză, a închis. În mai puţin de un minut, telefonul a sunat. Comisarul a ascultat cîteva clipe, apoi a închis din nou.

— La Grand Hotel nu mai există nici un domn cu numele de Bowler. Azi după-amiază şi-a făcut bagajele şi s-a mutat. Şi acum o ultimă întrebare, domnule Popovici! Bănuiţi cine ar fi putut dejuca planurile banditilor acolo, pe vapor, înlocuind marijuana cu talc şi punînd, din timp, în locul laserelor nişte simple bare de plumb?

— Prefer să nu răspund, domnule comisar!

— Vă înţeleg. Bună seara, domnilor! a spus co-misarul, şi s-a îndreptat spre uşă. Înainte de a ieşi, s-a oprit: Vă rog să mă iertaţi! Aş dori, totuşi, să mai discut ceva cu domnul Nicolau. Vreţi să mă urmaţi pe culoar, domnule?

Am ieşit după comisar. Acesta a făcut semn poliţistului în civil care-l însoţea, să se depărteze.

— N-am vrut să discutăm de faţă cu toţi, a început comisarul. M-ar interesa să ştiu cum a decurs seara pe care aţi petrecut-o la Malmö cu domnişoara Vicenni. Vreau să fiu bine înţeles: nu mă interesează anumite intimităţi, ci dacă aţi observat ceva nefiresc în comportarea ei, dacă v-a spus cine este în reali tate...

— Mi-a spus că e fata unui industriaş italian... că a plecat de acasă de aproape doi ani, dorind să-şi cîştige singură existenţa.

Am povestit comisarului de-a fir-a-păr cum s-au întîmplat lucrurile la Malmö, apoi am încheiat:

— Un singur lucru mi s-a părut ciudat: plecarea ei precipitată. Acum mi-o explic. Probabil că a fost luată cu maşina de vreunul dintre bandiţi. Că avion nu avea. Nici tren. La ora aceea, cel puţin... Toată seara a fost ciudată, romantică, nervoasă... Dar vorba latinului:,,De mortuis nil nisa bene”, despre morţi să nu vorbim decît de bine.

Comisarul a clipit din ochi, apoi şi-a ţuguiat buzele:

— Ştiţi să păstraţi un secret, domnule Nicolau?

— Îmi place să cred că da, am spus eu, neştiind unde vrea să ajungă acesta.

— Cer cuvîntul dumneavoastră că nu veţi împărtăşi nimănui ceea ce o să vă spun acum! Pînă vă voi da eu dezlegare.

— Aveţi cuvîntul meu!

— Ei bine, în acest caz, pot să vă dau o veste bună: domnişoara Gina Vicenni trăieşte!

— Adevărat?! am reuşit eu să întreb.

Inima îmi bătea cu putere şi în urachi pocneau parcă două ciocănaşe.

— Da! A fost găsită într-o barcă cu motor în nesimţire. Probabil că a vrut să fugă de pe insulă şi s-a tras în ea. Pierduse mult sînge. Toţi au crezut că e moartă. Ziarele au publicat ştirea ca atare, „Cu atît mai bine, mi-am zis. Morţii nu mai vorbesc. Deci bandiţii nu se vor teme de mărturisirile ei...” Şi am lăsat să se creadă că Gina Vicenni e moartă. Am dus-o la Spital, unde, acum două ore, şi-a revenit în urma unei intervenţii chirurgicale şi a unei masive transfuzii de sînge.

— Mi-aţi dat o veste bună, domnule comisar! Orice ar fi făcut domnişoara Vicenni... gîndul că m-a salvat şi din cauza asta a fost ucisă, gîndul că mă salvase cu preţul propriei sale vieţi... Sper că, atunci cînd va fi posibil, voi putea s-o văd... Vă rog să-i transmiteţi cele mai călduroase urări de sănătate... Şi poate că ar fi bine să nu-i spuneţi că am primit scrisoarea prin care mi-a destăinuit rolul jucat de ea.

Comisarul m-a privit cîteva clipe în ochi.

— Da! E o idee bună... Poate s-ar jena... La revedere, domnule Nicolau, şi... discreţie! Pînă la noi... ordine.

— Vă asigur!

M-am întors şi am dat să reintru în camera inginerului Popovici, cînd din camera profesorului şi-a făcut apariţia Anda.

— Nu ştii unde e tata? L-am căutat în camera lui...

— E la inginerul Popovici.

Anda a dat să bată în uşă pentru a intra. Am oprit-o:

— Anda, aş vrea să te rog ceva!

— Dar de ce aerul acesta atît de misterios?

— Te-aş ruga să-mi acorzi zece minute... Să-ţi cer un sfat!

— Să-mi ceri un sfat? Mie? Păi... poate că nu sînt persoana cea mai indicată.

— Ba da! Ba da! am întărit eu. Te aştept peste o jumătate de oră pe terasa etajului nostru. De acord?

— Desigur!

— Şi-acum te rog să nu vii în camera inginerului Popovici. Te rog foarte mult! Ai ceva deosebit de discutat cu tatăl dumitale?

— N... nu! Dar nu înţeleg...

— Îţi voi explica totul peste o jumătate de oră.

Anda a clătinat din cap a nedumerire, apoi a plecat spre camera ei. Eu am intrat la inginerul Popovici, compunîndu-mi mina aceea întunecată, pe care o avusesem cînd ieşisem după comisar.

— Cred că de acum nu mai e nimic de făcut, tocmai spunea profesorul, cînd am intrat. Aşa că ar fi cazul să mergem la culcare. Mîine avem o zi grea.

Profesorul îşi pierduse buna dispoziţie care-l caracteriza. Era înnegurat, preocupat. Ne-a întins mîna şi, urîndu-ne „noapte bună”, a ieşit. Rămas singur cu inginerul Popovici, n-am mai răbdat să nu-l întreb:

— Vreţi să-mi spuneţi de unde ştiţi nişte amănunte... pe care le-aţi relatat aici? De pildă, despre furtul buletinului meu... Le ştiţi de la prietenul meu, Nelu Munteanu?

Inginerul Popovici şi-a trecut mîna peste frunte:

— Vrei să lăsăm toate astea pe mîine? Uite, îţi promit că mîine dimineaţă îţi voi spune! De acord?

Am ieşit de la Popovici foarte nedumerit şi m-am dus pe terasă. Peste cîteva minute a sosit şi Anda.

CAPITOLUL X

În care se adeveresc bănuielile lui Nelu în privinţa lui Popovici

Din locul unde ne aflam se zărea restaurantul Gondola, cocoţat pe ciudatul ei eşafodaj, cu nişte făclii uriaşe pe laterale, fapt care-mi reamintea comparaţia pe care o făcusem în prima seară: Gondola părea o corabie de vikingi, care — părăsind apele lacului Mälaren — se avînta în văzduh, să despice valurile nopţii nordice.

Anda luase loc într-un şezlong şi sta cu spatele spre lumină, aşa că abia îi vedeam trăsăturile feţei.

— Vă ascult, domnule inginer! a spus ea jumătate în gluma, jumătate în serios. Ceva grav? Vreo reclamaţie împotriva tatii... că nu ţi-a spus despre accidentul care n-a avut loc? Împotriva domnului Popovici, că e în graţiile tatii — lui i-a spus, iar nouă, nu? Împotriva mea?

— E vorba de altceva, Anda!

Tonul grav cu care spusesem aceste cuvinte a făcut ca zîmbetul să dispară de pe chipul ei. Am continuat:

— Acum două zile cineva m-a scăpat dintr-o primejdie de moarte.

— O primejdie de moarte?! Acolo... pe vapor?

— Nu. Aici, la Stockholm.

— Şi... cum? Cine? Cine te-a scăpat?

— Gina Vicenni.

— Fata despre care am citit în ziare că a fost asasinată?!

— Da! N-am vrut să-ţi povestesc întîmplarea aceasta cînd am venit de la aeroport. Dar n-am vrut nici s-o afli de la tatăl dumitale sau de la inginerul Popovici. De aceea ţi-am cerut să nu intri în camera unde erau ei doi. Mă înţelegi? Ei aflaseră... le spusesem... adică Popovici ştia...

Anda s-a aplecat înainte. I-am văzut ochii. Erau cuprinşi parcă de friguri. În cîteva minute i-am istorisit toată aventura mea din clipa în oare m-am urcat în taxiul acela pentru a merge la spital — unde, pasămite, fusese dus inginerul Popovici în urma unui pretins accident — şi pînă în zorii zilei de duminică, deci pînă am ajuns să dorm la celebrul muzeu Skansen. Anda

mă asculta într-o linişte desăvîrşită. Îi auzeam însă respiraţia precipitată.

— Acum înţelegi, am încheiat eu, de ce azi, aflînd vestea aceea, am fost atît de zguduit.

— Da... da... a şoptit ea. Te înţeleg... Şi o înţeleg şi pe ea. Pe această fată care merită toată admiraţia. A avut un curaj extraordinar! Salvîndu-te, şi-a atras asupră-i răzbunarea bandei...

Cîteva clipe am tăcut amîndoi.

— Un asemenea gest nu putea să facă decît o femeie care iubeşte, am auzit şoapta Andei. Da! Da! Dumnezeule! De ce a trebuit să moară o astfel de fiinţă?

„Dacă ai şti că Gina trăieşte!” era gata să strig. M-am stăpînit însă, aducîndu-mi aminte de promisiunea făcută comisarului. M-am uitat la ceas. Se făcuse unsprezece şi jumătate.

— Să mai stăm! Te rog să mai stăm! a murmurat Anda. E atîta linişte aici şi noaptea-i atît de frumoasă! Cerul e spuzit de stele, ca apele fiordului în care se văd luminile Stockholmului. Dumnezeule! Ce curaj a putut să aibă! Şi a trebuit să moară! Iar ucigaşii sînt încă liberi...

— Să sperăm că nu pentru multă vreme.

Într-un tîrziu, m-am întors spre Anda:

— Mă intrigă ceva... ceva în legătură cu inginerul Popovici. Cunoaşte unele amănunte fără ca eu să i le fi spus. Şi apoi solicitudinea pe care i-o arată tatăl dumitale... Spune drept! Nu cumva inginerul Popovici vă este rudă?

— Rudă cu noi? Nu! Nici vorbă! Păi... el este... Anda s-a ridicat în picioare şi s-a oprit în dreptul meu. M-am ridicat şi eu.

— Priveşte în ochii mei, domnule inginer! a spus ea. Cum, nu ştii?

— Ce să ştiu? am îngăimat eu.

— Într-adevăr, nu ştii? Nu ştii cine e Popovici? Nu ţi-a spus nimeni?

— Ce să-mi spună?

— Că nu e ceea ce crezi...

— Ce anume? Ce vrei să spui?

— Nu ţi s-a spus ce rol avea însoţindu-te în Suedia... tovarăşul maior Popovici Horaţiu?

— Maior?! Ce fel de maior? Cine e maior?

Luminile Stockholmului se învîrteau şi se cufundau în apele fiordului, apoi se înălţau iarăşi. Aveam senzaţia că sînt într-un scrînciob. Înghiţeam repede, ca şi cînd mi-ar fi fost teamă că n-o să mai am aer. Gîndurile îmi alergau înapoi, recapitulînd toate întîmplările pe care le trăisem împreună cu colegul meu de călătorie.

— Omul care v-a însoţit în Suedia este maior de securitate.

— Cum, nu e inginer? Păi acolo, în laborator, ştia să...

— E inginer. Am aflat acest lucru în ajunul plecării tale. Ştii cînd? Cînd ne-ai vizitat, iar eu eram cu dînsul în hol. Apoi aţi plecat împreună. Acum e clar? Te-a păzit şi a păzit şi laserele! a încheiat, rîzînd, Anda.

M-am reaşezat. Anda s-a aşezat şi ea. Prin faţa ochilor mi se derulau, cu o viteză de nedescris, frînturi dintr-un film trăit. Mi-am amintit fulgerător de Nelu Munteanu, care cu puţin timp înainte de plecarea mea aflase că inginerul Popovici era, acolo, la Ploieşti un...„ilustru necunoscut”. Încă de atunci aş fi putut să-mi dau seama că ceva nu este în regula. Abia acum înţelegeam cum de apăruse inginerul Popovici la Instituit cu o lună şi ceva mai înainte, cum se face că el ştia de „accidentul” profesorului Pop, de venirea acestuia în Suedia, împreună cu Anda. Acum eram sigur că Popovici nu dăduse nici un telefon la Bucureşti să anunţe că ne dispăruseră laserele...

În clipa următoare am ţîşnit de la locul meu:

— Anda, acuma ştiu! Ştiu!

—?

— Acum ştiu... Ştiu!... Ştiu cine a înlocuit marijuana din statueta aceea! Ştiu cine a pus în locul ei praf de talc, să mă scape de cursa întinsă de bandiţi. Şi ştiu, de asemenea, cine a,,furat” de sub nasul bandiţilor laserele din servietă! Popovici! Da! Popovici! Le-a înlocuit probabil înainte de a ne îmbarca pe feribot. Apoi... după accidentul acela, le-a pus înapoi, în aceeaşi servietă, căreia de-acum nimeni nu-i mai acorda nici o atenţie! Şi cînd te gîndeşti că în ziua sosirii mele la hotel o lăsasem în hol, ca pe un obiect neînsemnat! Iar laserele erau înăuntru!

Anda mă privea curioasă. Nu mă văzuse niciodată atît de exaltat.

— Excepţională ideea lui Popovici! Excepţională! Deci el mă păzea pe feribot... Probabil că şi la Bucureşti. Altfel ce căuta pe strada mea? Iar eu care credeam că... Şi cînd te gîndeşti ce

mutră de om mirat a făcut cînd am... descoperit laserele în servietă! Şi ce mirat părea acolo, la aeroport, cînd v-a văzut! Iar eu am fost cîndva gata să-l bănuiesc... să cred că face parte din vreo bandă... că...

— Poate că a fost nevoit să procedeze aşa, pentru ca purtarea dumitale faţă de el să fie normală, firească. Altfel ar fi dat de bănuit bandiţilor.

Anda avea dreptate. M-am ridicat şi m-am aplecat peste balustrada balconului, scuturîndu-mi capul, ca pentru a alunga toate imaginile care mă asaltaseră. Deschizînd ochii, am avut iarăşi o surpriză.

— Anda, uite acolo, jos... Vezi? am întrebat eu.

Anda s-a apropiat şi a privit.

— Da... da... E maiorul Popovici. De unde o fi venind la ora asta?

— Mai ales că mie mi-a spus că se culcă! Hai să-l întîmpinăm...

Am pornit pe culoar, pentru a ieşi înaintea maiorului Popovici, dar n-am făcut nici zece paşi, cînd mi-a tăiat calea un om de serviciu.

— Domnul Nicolau? V-a căutat domnul comisar Heldforn. Vă roagă să-i telefonaţi urgent la numărul de telefon scris pe hîrtiuţa aceasta.

— Mulţumesc!

Tocmai era să intru în camera mea cînd a apărut inginerul Popovici.

— A! După cît se pare, în noaptea asta nu doarme nimeni! a exclamat el. Cît mă priveşte, eu am fost nevoit să plec. Am fost chemat... Unde plecaţi, domnişoară Anda? a întrebat el, văzînd că fata vrea să se depărteze.

— Spre camera tatii.

— Tatăl dumitale nu e acolo.

— Dar unde? A plecat? Unde a plecat?

Popovici a zîmbit:

— O, nu vă speriaţi! Doarme în camera... mea. Pentru noaptea asta am făcut un schimb de locuinţă, care — se vede treaba — a fost inspirat. Pentru că...

Abia în clipa cînd spunea aceste cuvinte am observat că Popovici avea o umflătură neagră în obrazul stîng şi un plasture peste arcadă.

— Da... da. Tocmai spuneam că s-a dovedit inspirat acest schimb. Altfel nu eu, ci profesorul Pop ar fi avut vînătăile acestea.

— Dar explicaţi-ne odată ce s-a întîmplat, tovarăşe maior? a izbucnit Anda.

— Maior?! a făcut ochii mari Popovici, privind spre mine.

— Da! Ştie! I-am spus eu! a continuat Anda. Dar nu ne mai fierbe! Ce-i cu vînătăile alea?

— Poftiţi cu mine în fosta cameră a profesorului Pop! Vă rog...

L-am urmat. În pragul uşii, am rămas cu gura căscată. În cameră se afla detectivul care-l însoţise pe comisarul Heldforn, iar lîngă el, legat de un fotoliu, „poliţistul” care mă invitase în maşină şi mă dusese pe insulă.

— Dumnealui a pătruns în cameră şi m-a atacat. Credea că sînt profesorul Pop. Pînă să-i vin de hac, mi-a făcut vînătăile astea. Noroc că am luat, cîndva, lecţii de karate. A, dar iată-l şi pe domnul comisar Heldforn! a exclamat Popovici.

CAPITOLUL XI

În care toate lucrurile se lămuresc

Într-adevăr, în pragul uşii apăruse comisarul care ancheta cazul Ginei Vicenni.

— Deci acesta este? a întrebat el, privind spre falsul poliţist. În timp ce ajutorul meu îl va conduce la maşina poliţiei, care aşteaptă jos, vă rog, domnule Popovici, să-mi povestiţi cum s-au petrecut lucrurile!

Maiorul Popovici a istorisit toată întîmplarea. Falsul poliţist se prezentase la uşă, întrebînd de profesorul Pop, apoi a cerut voie să intre în cameră. În cele din urmă s-a repezit la Popovici.

După ce a cerut cîteva lămuriri, comisarul s-a pregătit de plecare. I-am tăiat calea:

— M-aţi chemat la telefon?

— Eu? Nu, domnule Nicolau! Cînd?

— Astă seară... acum o oră. M-a anunţat un garson să merg în camera mea şi să vă dau urgent un telefon.

Comisarul a clătinat din cap.

— Unde e camera dumneavoastră? Vreţi să mă însoţiţi?

Am pornit împreună. Ajunşi în dreptul uşii, comisarul şi-a pus nişte mănuşi şi a apăsat clanţa de la distanţă, cu ajutorul unei tije, pe care a găsit-o pe culoar. Apoi a dat uşa de perete.

Intrînd în cameră, m-a întrebat dacă nu observ ceva schimbat. Toate erau la locul lor. Încet, precaut, s-a îndreptat spre telefon. Înainte de a ridica receptorul, s-a aplecat şi l-a privit atent, apoi a scos o lupă.

— Mda! Precum am bănuit. Cristale de...

Comisarul a rostit o denumire ciudată.

— Vă pregătiseră o surpriză urîtă, domnule Nicolau! Aţi avut noroc! Puteaţi să aveţi un accident grav. Dacă, după ce vorbeaţi la telefon, aţi fi dat cu mîna pe la ochi, ei bine... substanţa aceasta atacă globul ocular.

— Asta înseamnă..,

— Înseamnă că, nereuşind să pună mîna pe secretele dumneavoastră, bandiţii au hotărît să vă lichideze: pe profesorul Pop şi pe dumneavoastră, colaboratorul său. Mîine, la Congres, nimeni n-ar fi prezentat invenţia. Bandiţii cîştigau astfel timp...

Deodată a sunat telefonul. Comisarul a ridicat receptorul, purtînd mănuşă.

— Domnul Nicolau? s-a auzit în receptor.

— Da!

— V-a rugat comisarul Heldforn să-i daţi un telefon!

— Da... da... îmi pare rău că... dar am uitat...

Comisarul lungea vorba în mod intenţionat. Între timp, a făcut semn poliţistului care-l însoţea. Acesta a înţeles. Cît ai clipi, s-a făcut nevăzut. Pesemne să controleze de la ce telefon se vorbea. Comisarul continua să discute. Interlocutorul său nu se grăbea nici el. Dorea, probabil, ca mîinile inginerului Nicolau — cu care credea că vorbeşte — să stea cît mai mult pe receptor, să se îmibibe de otnavă.

Peste un minut, poliţistul s-a întors. Aflase ceea ce trebuia. Comisarul a închis şi s-a grăbit să plece.

— Bună seara, domnilor! A! Era să uit. Domnule Nicolau, nu mai e nevoie să ţineţi secretul... Iată aici adresa care vă interesează!

Rămas cu Anda şi cu maiorul Popovici, aceştia m-au asaltat cu întrebările. I-am zădărît:

— Ei da! De data asta am să vă produc şi eu o surpriză. Şi prin ea, să mă revanşez! E un secret pe care nu-l voi destăinui decît mîine, cînd vom face împreună o vizită. Şedinţa Congresului se deschide la ora zece. Ei bine, la ora opt vom face o vizită. De acord?

— De acord, au răspuns cei doi.

...Şi astfel, în ziua următoare, pe la opt şi un sfert, poposeam la spitalul unde era internata Gina. Abia cu două minute înainte de a intra am destăinuit însoţitorilor mei secretul.

— Gina Vicenni trăieşte?! s-a mirat Popovici.

— Dar asta-i o adevărată minune! a exclamat Anda.

Peste cîteva secunde, o infirmieră ne-a poftit în rezerva unde se afla Gina. Fata era palidă, cu faţa suptă. Doar ochii verzi-albaştri îi străluceau. I-am luat mîna şi i-am sărutat-o, apoi am prezentat-o pe Anda. Lîngă patul Ginei se afla un bărbat care-i semăna.

— Vă mulţumesc că aţi venit! Azi plec... plec în Italia. A venit fratele meu... Mi-au dat de urmă datorită accidentului. Vă mulţumesc că aţi venit! Domnule Nioolau, aş vrea să... să nu-mi

luaţi în nume de rău, dar... scrisoarea aceea... am scris-o fără să mă gândesc prea mult...

— Ce scrisoare? N-am primit nici o scrisoare!

— Da? s-a însufleţit Gina. O, ce bine! În cazul acesta mi s-a luat o piatră de pe inimă. N-aş fi vrut să aveţi o impresie rea despre mine... Lei, a întrebat în italiană, arătînd spre Anda, e la vostra fidanzata?[1]

— E fiica profesorului Pop...

Gina m-a privit semnificativ. Ne-am luat la revedere. În clipele acelea o priveam, poate, pentru ultima oară pe fata care mă salvase din ghearele bandiţilor, dar căreia nu-i puteam mulţumi, deoarece ea nu voia să aflu că făcuse parte dintr-o bandă, deşi, pînă la urmă, totul fusese compensat prin gestul ei temerar. Anda şi maiorul Popovici au înţeles-o imediat. De aceea, Anda a tăcut, cu toate că, sînt sigur, ar fi vrut să arate Ginei întreaga ei admiraţie.

Peste o oră, maiorul inginer Popovici ne-a condus pînă la intrarea în Institut, unde urma să se desfăşoare lucrările Congresului, apoi şi-a luat rămas bun, urmînd să plece, chiar în dimineaţa aceea, spre ţară.

Lucrările au fost deschise de vicepreşedintele Academiei suedeze. Printre primii care şi-au prezentat invenţiile a fost şi profesorul Pop. Cînd a venit rîndul acestuia, l-am secondat, făcînd experienţele necesare.

Abia revenisem la locurile ce ne fuseseră rezervate în luminosul amfiteatru al Institutului, cînd am primit un bileţel din partea Andei, care se afla în partea opusă, pe unul din locurile rezervate publicului. Bileţelul îmi fusese înmînat foarte protocolar de către un om de ordine.

Citindu-l, am respirat agitat, ceea ce l-a făcut pe profesor să mă privească insistent.

— Ce e? O veste? De la comisarul Heldforn?

Am mormăit ceva, simţind un val de căldură inundîndu-mi pieptul. „Felicitări! scria Anda. Stimate domnule inginer, acum, că toate emoţiile au trecut, aş vrea să-ţi spun că ieri am minţit şi că telefonul acela pe care ţi l-am dat la aeroport din Bucureşti n-a fost o glumă. Ţi-aş fi spus aseară. Decorul era propice. Dar...”

---

[1] Dînsa... e logodnica dumneavoastră?

Am privit spre locul unde ştiam că se află Anda. Fata dispăruse. M-am ridicat şi spunînd profesorului că lipsesc cîteva minute, am dat fuga în holul Institutului, apoi pe stradă. Anda mergea încet, cu privirea în pămînt, gînditoare. Am ajuns-o din urmă şi i-am luat mîna. Fata s-a oprit şi a întors capul speriată, apoi a continuat să meargă, respirînd anevoie din cauza emoţiei. Mîna ei mică şi fierbinte s-a zbătut cîteva clipe, apoi s-a destins, rămînînd liniştită.

Am mers aşa multă vreme, uitînd că profesorul mă aştepta. Soarele de toamnă îşi trimitea piezîş razele în apele fiordului „Veneţiei Nordului". Orice s-ar spune, decorul era totuşi propice pentru a-i mărturisi Andei că nici eu nu luasem telefonul acela drept... glumă.

Pe comisarul Kurt Heldforn l-am mai văzut o singură dată: cînd m-a chemat să-i identific pe bandiţi. Atunci am avut încă o surpriză: să constat că bătrînul de pe insulă nu era altul decît... Bowler în persoană.

Despre Gina Vicenni n-am mai aflat nimic. Comisarul Heldforn n-a vrut să-mi destăinuie numele ei adevărat, deşi cred că îl ştia. Gina îmi cunoaşte însă adresa din Bucureşti. Aşa că, poate, într-o bună zi voi primi cîteva rînduri din partea ei.

Cît despre prietenul meu Nelu Munteanu... ei bine, trebuie să vă mărturisesc că — înainte de a pleca din Stockholm — am primit o scrisoare din partea lui. Citind-o, am aflat că Nelu ştia cine era, de fapt, Popovici şi că cei doi conlucraseră la reuşita acţiunii. Popovici cunoştea cifrul servietei de la Nelu şi de aceea putuse înlocui din timp laserele cu două bare de plumb, înşelîndu-i pe bandiţi. Şi cînd te gîndeşti că Nelu încercase să-mi vîre în cap că Popovici e... suspect!

„Trebuie să afli, îmi scria Nelu în încheiere, că lipsa ta de fler detectivicesc m-a costat, fiindcă, încrezător în talentul tău de «descoperitor», am pariat cu Popovici că-i vei descoperi repede identitatea. Din păcate n-a fost aşa şi deci, dragul meu, închei scrisoarea cu convingerea că eşti definitiv pierdut pentru tagma detectivilor! Nu-ţi rămîne decît să te consacri în continuare ştiinţelor fizico-chimice, unde s-a dovedit că ai mai mult... fler şi ceva pricepere în a... «descoperi» ceva... Dovadă: formula magică..."

Iată o încheiere pe care numai un om veşnic pus pe glume, ca prietenul meu Nelu Munteanu, putea s-o facă!

Lei 1,50